VERSCHIJNT WEKELIJKS 18 SEPTEMBER 1954 No 2

SJORS van de Rebellenclub

DE GEVANGEN GRAAF

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent.
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.

HET ONGELUK VOLGDE EDMOND DANTES ECHTER OP DE VOET... ENIGE DAGEN LATER DEELDEN FERNAND EN DANGLARS EENZELFDE TAFEL IN DE HERBERG! TOEN ZIJ MET ELKAAR SPRAKEN, ONTDEKTEN ZIJ, DAT ZIJ ÉÉN DING MET ELKAAR GEMEEN HADDEN! EN DAT WAS... HUN HAAT TEGEN DE JONGE DANTES!

ENIGE DAGEN LATER ONTVING MENEER DE VILLEFORT, DE ASSISTENT- PROCUREUR, OP ZIJN KANTOOR EEN BRIEF...

DE MORGEN VAN DANTES HUWELIJK MET MERCEDES IS AANGEBROKEN...

ZIT MIJN DAS RECHT, MENEER MORREL? EN MIJN JAS OOK? OEI! IK BEN ZO ZENUWACHTIG ALS EEN SCHOOTHONDJE!!

KALM, BESTE KEREL! KALM! EN LATEN WE OPSCHIETEN! WANT WE MOGEN NIET TE LAAT KOMEN!!!

EDMOND DANTES!
IK HEB EEN BEVEL OM
U TE ARRESTEREN!!
MIJ?... MIJ
ARRESTEREN??
MAAR MENEER DE OFFICIER!
DEZE HEER TROUWT
VANDAAG!
U MOET...
IK MOET AAN HET BEVEL GE-
HOORZAMEN, MIJNE HEREN!!!

KABOUTER LACHEBEK en de ui

door JANE HEILOO

Heel lang geleden leefde er in Kabouterland een kabouter, die Lachebek werd genoemd. Het was al niet eens meer zo'n jonge kabouter. Hij was vijftig jaar. Maar in al die vijftig jaren had hij nog niet anders gedaan dan lachen.

Het was werkelijk een vreemd geval. De andere kabouters stonden

voor een groot raadsel. En de knapste kabouterprofessoren hadden kabouter Lachebek niet van zijn eeuwige gelach kunnen afhelpen.

Heel jonge kaboutertjes lachten hem weleens uit, als ze hem voorbij zagen komen. Dan zagen ze hem wandelen, terwijl zijn buikje schudde van het lachen.

„Ha-ha-ha," klonk het aan één stuk door.

En die ondeugende kaboutertjes riepen hem dan eigenlijk weleens dingen na, die niet zo mooi waren.

„Ha, Lachebek, zeg, Lachebek, waarom houd je niet op? Is 't dan zo grappig, Lachebek?"

Kwaad worden kon Lachebek niet, als hij ze hoorde roepen. Hij lachte door, alsof er niets gebeurd was.

Jullie begrijpen dus, waaraan hij zijn naam had te danken. Nu was die naam helemaal niet zo lelijk, want je kunt beter Lachebek genoemd worden dan Zwartkijker. Maar de kabouter wenste vurig, dat hij eens een keer zwart kon kijken, net als de andere kabouters weleens deden. Dat lachen begon hem werkelijk te vervelen.

Als hij zichzelf in de spiegel bekeek en uit alle macht probeerde, of hij een ernstig gezicht kon zetten, werd het gelach nog erger en bracht hij er vanzelf: „Ha-ha-ha-hi-hi-hi", uit.

In dit geval was dat lachen dus niet erg vrolijk, maar heel droevig. Vooral, omdat de andere kabouters er de draak mee staken.

Op zekere nacht dwaalde kabouter Lachebek door het stille bos. De maan scheen helder. En daar zag hij plotseling een grote ui liggen aan de rand van het bos.

Met een piepstemmetje begon de ui te spreken. „Wat lacht u toch vreselijk," zei ze. „Heeft u zo'n leuke bui? Ik heb nog nooit iemand zo horen lachen."

„Kwam dat maar door een leuke bui," gichelde de kabouter. „Ik ben altijd lachende door het leven gegaan. Nog nooit is er een traan over mijn wangen gerold. Nog nooit heb ik zwart kunnen kijken. Mijn gezicht is stijf van dat onophoudelijke gelach. En er is niemand in heel kabouterland, die het kan laten ophouden. Hi-hi-hi!"

„Maar dat is treurig," sprak de ui vol medelijden. „U lijdt dus aan een lachziekte."

De kabouter knikte.

Ze vervolgde: „Toch kan ik u helpen. Ik maak dikwijls de mensen aan 't huilen, als ze mij schoonmaken en opeten."

„Maar ik wil u niet schoonmaken en opeten," zei Lachebek. „Dat zou ik u niet aan kunnen doen."

„Och," zei de ui, „u behoeft niets anders te doen dan mijn schil er even af te halen. Dat doet mij helemaal geen pijn. En het zal u misschien van die nare lachziekte afhelpen. Toe, probeert u het maar gerust."

De kabouter begon voorzichtig de ui te schillen. En toen die er af was, kwam er zo'n scherpe geur in zijn neus, dat de tranen hem in de ogen sprongen. Het duurde niet lang, of ze biggelden over zijn wangen. Tranen van verlossing waren het.

„Is het werkelijk waar, droom ik niet, dat ik huil?" vroeg de kabouter opgewonden.

„Kijk maar in de spiegel in je huisje," zei de ui.

„Mag ik jou dan meenemen?"

„Jawel," antwoordde de ui. „De groenteman heeft mij vanmorgen van zijn kar laten rollen en ik lag hier zo akelig alleen. Ik zal graag met u meegaan."

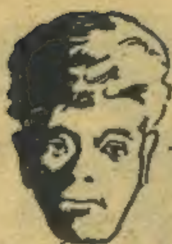
En zo nam Lachebek de ui mee en gaf haar een ereplaatsje in zijn knusse kabouterhuisje.

Hij had daar nog een prachtig doosje van goud, met satijn gevoerd. Daar legde hij haar in, en daar bleef ze voortaan liggen.

Want vanaf het moment, dat de ui hem van 't lachen had afgeholpen, kon hij, net als alle andere kabouters, beurtelings ernstig, kwaad of vrolijk kijken.

Vrolijk kijken deed hij echter nog het liefst en hij bleef zijn naam eer aandoen, omdat hij het toch het plezierigste vond, om te lachen. Vooral nu hij echt kon lachen, zonder dat hij er zich voor behoefde te schamen.

Govert Jansz verdrijft

In de Voorstraat klonk het gedreun van laarzen. Een troep musketiers marcheerde naar de wallen en elk nam de plaats in van een ander, wiens wacht was afgelopen. Ook voor Claes Diericksz en Geurt Wittemolen zat de dienst er die dag op. Ze trokken met de rest van de troep de stad in, waarna ze zich op de markt verspreidden. Bij het huis De Moor, op de Kerksingel, lichtte Geurt de klink van de onderdeur en ging naar binnen. „Wel thuis, Claes," groette hij. „Ik ga eens kijken of de vrouw nog brood op de plank heeft." „Verslik je niet," spotte Diericksz. Hij stak zijn hand op en verdween om de hoek. Kort daarop was ook hij thuis. Govert Jansz, de oudste zoon van zijn broer, die bij de kanonniers aan de Zuidwal was ingedeeld, zat al aan tafel. „Ha, oom Claes, bent u daar!" riep hij vrolijk. Diericksz glimlachte. „Zo, knaap, had je genoeg van de donderbus?" „Ik wel," lachte Govert. „Ik kom m'n maag maar weer eens volstoppen. Tante Brechtje heeft tenminste beloofd, dat er bonen met stroop zouden zijn vanavond."

Vrouw Diericksz schudde haar hoofd. „Waar haalt zo'n jongen het vandaan! Bonen met stroop! Het water loopt me uit de mond als ik er aan denk." „Geen bonen dus," zei Govert. „Een stuk droog brood is anders ook goed, tante. Liever dan de bonen, waarop wij de Spanjool vandaag hebben getrakteerd."

Diericksz zette zijn helm af en begon de riemen van zijn borstkuras los te gespen. „Hoe is het, moeder, valt er nog wat te eten voor een paar hongerige soldaten?" „Daar zul je je niet aan overeten," zuchtte Brechtje. Ze legde twee stukken brood op tafel en zette bij elk een kroes bier. „Laat het je smaken, kinderen. Het is alles wat ik heb."

„Zo, knaap, had je genoeg van de donderbus?"

De beide mannen vielen gretig op het brood aan en toen de schrale maaltijd gedaan was, bleven ze zwijgend om de tafel zitten. Niet lang daarna gingen ze naar bed, maar de honger hield hen tot laat in de nacht uit de slaap.

Zo verliepen de dagen, zonder dat er enige hoop op uitkomst scheen te zijn. Steeds nijpender werd de honger. Ook de rantsoenen van het krijgsvolk werden minder en menige soldenier leunde van uitputting tegen de schansmuur. Zelfs Govert, die ondanks alle ontberingen zijn goede humeur niet had verloren, begon steeds somberder te kijken; toen hij op zekere avond thuiskwam en zelfs het dagelijkse stuk brood niet meer vond, stond zijn besluit vast. De volgende dag, toen hij was afgelost, ging hij naar de burgemeester en liet zich met kloppend hart aandienen.

De grijze magistraat keek vreemd op, toen hij de jonge kanonnier zag. „Wat wil je, knaap?" vroeg hij kort. Govert aarzelde. „Mijnheer," zei hij, „ik ben Govert Jansz, van het vendel van kapitein Roelofsz. Ik.... ik wou u iets voorstellen."

Burgemeester Folkertsz van Nieucoop glimlachte. „Wel, wel," zei hij, „en wat is dat wel?"

Govert vatte moed. „Burgemeester," zei hij, „we weten allemaal hoe het er voor staat. Er is geen eten meer in de stad en als het nog even duurt, zullen we allemaal omkomen."

„Zo is het helaas," zei burgemeester Folkertsz. „Maar zie jij soms kans om de Spanjaarden weg te krijgen, Govert Jansz?"

Govert knikte. „Het water," zei hij. „Als we de dijk doorsteken, loopt de polder onder en dan moeten ze vanzelf weg."

Burgemeester Folkertsz schudde het hoofd. „Dat is onmogelijk, knaap. Al zouden we kans zien om bij de dijk te komen, geloof je dan dat de Spanjaard ons ongestoord zou laten graven? Voor je een schop in de klei zou hebben gestoken, was het al met je gedaan."

„Zeker, mijnheer," zei Govert, „maar dat bedoel ik ook niet. Eén vaatje buskruit bij de oude schutsluis, en we hebben een gat, waar wel een groot schip doorheen kan."

de Spanjaard

DOOR
CARLO
MUNTINCK

Meter voor meter sloop hij voorwaarts.

Folkertsz sloeg op de tafel. „Daar leg je zowat! Maar wie zal dat vat daar neerleggen?"

„Ik, als u het goedvindt," antwoordde Govert.

De burgemeester keek hem aan. „Je bent een flinke kerel, Govert Jansz, maar weet je, dat het je het leven kan kosten?"

„Dat weet ik, burgemeester," zei de jongeman, „maar als ik hier blijf, moet ik ook sterven. Als u het toestaat, ga ik er vanavond op uit."

Burgemeester Folkertsz stond op. „Het is goed," zei hij. „Ik zal de wacht opdracht geven om je door te laten. Ik wens je veel geluk, Govert Jansz. Je zult het hard genoeg nodig hebben."

Die avond, toen de duisternis was gevallen, ging de Noorderpoort van Haastrecht geluidloos open. Een jongeman in een wijde mantel verliet de vesting. Behoedzaam om zich heen kijkend, zocht hij zijn weg door het donker. In de verte doemden de grijze schimmen van de Spaanse tenten op, die als een ring om de stad lagen. De vreemde krijgers sliepen op dat uur, maar Govert Jansz wist, dat zich overal tussen de tenten wachtposten bevonden, gereed om dadelijk alarm te slaan. Meter voor meter sloop hij voorwaarts. Hij was nu vlak bij de tenten gekomen. Op korte afstand zag hij een soldaat, die slaperig tegen een paal leunde en niet op of om keek. Zoveel mogelijk in de schaduw blijvend, liep Govert achter de tent om. Zonder te worden opgemerkt stak hij het open terrein over en verdween in de donkere polder. Het gevaarlijkste deel van zijn tocht was nu volbracht. Het was een vreemd gevoel om na zo'n lange tijd weer in het open veld te lopen. Hij ging de smalle landweg af, die langs de dijk liep, en spoedig kwam hij bij de oude schutsluis. Vroeger was daar een trekvaart, maar die had men jaren geleden gedempt. De zware sluisdeur echter was gebleven en maakte nu deel uit van de dijk.

Govert knielde bij het hout. Hij haalde een vaatje onder zijn mantel vandaan, groef met zijn handen wat aarde weg en plaatste het in het daardoor ontstane gat. Met trillende handen stak hij de lont aan en nadat hij er zich van had overtuigd, dat deze goed brandde, verwijderde hij zich snel.

Hij was niet ver meer van het Spaanse kamp vandaan, toen een donderende slag de grond deed sidderen. Er ging een schok door Govert Jansz. „Gelukkig," mompelde hij, „dat is in orde!"

In het Spaanse kamp klonken stemmen, doch al gauw werd het weer stil. Men was daar gewend aan ontploffingen en niemand zocht iets bijzonders achter deze ene knal.

Opnieuw begon nu voor Govert de gevaarlijke tocht tussen de tenten door. Hij was bijna halverwege, toen er vlak voor hem een Spaans soldaat uit het duister kwam.

„Wie is dat?" vroeg hij scherp.

„Pedro," antwoordde Govert op goed geluk.

„Welke Pedro?" hield de soldaat aan. „Geef het wachtwoord!" Plotseling zweeg hij en staarde met open mond over Govert's schouder. Uit de verte klonk een geruis, dat snel aanzwol.

„Agua! Agua!" schreeuwde de Spanjaard. Govert wist, dat dit water betekende. Uit de tenten klonken angstige kreten. Govert maakte van de verwarring gebruik om weg te rennen. Hijgend bereikte hij de Noorderpoort, terwijl in het Spaanse kamp het rumoer steeds luider werd. Hij schreeuwde naar de wacht op de wallen, dat ze open moesten doen en dadelijk piepte de zware deur op haar hengsels.

Toen de volgende morgen de zon opging, zagen de verdedigers van Haastrecht, dat het land rondom de vesting in een wijde watervlakte was veranderd. Grote grijze tenten dobberden op de golven en zo ver het oog reikte, was er geen Spanjaard meer te bekennen. Nog diezelfde middag werden er grote, platte schuiten over de borstwering neergelaten en de dag daarop schepte Brechtje Diericksz dampende bonen op de borden, met voor allemaal een stuk spek. Govert Jansz, de redder van Haastrecht, werd als dank voor zijn heldenmoed tot hopman bevorderd en jaren later, toen het weer vrede was, dacht hij nog vaak terug aan de bange ogenblikken, dat hij met een vat buskruit onder zijn arm door het Spaanse kamp sloop.

„Welke Pedro?" hield de soldaat aan. „Geef 't wachtwoord!"

Spelend

1. Tarara-boem-dajee! Tarara-boem-dajee! Wat is dat? Dat was het muziekcorps van Speelgoedland. Wat had Tommie een plezier! „Kom, Dollie! Kom! Laten we eens kijken als ze voorbijkomen! Dat is een leuk gezicht!"

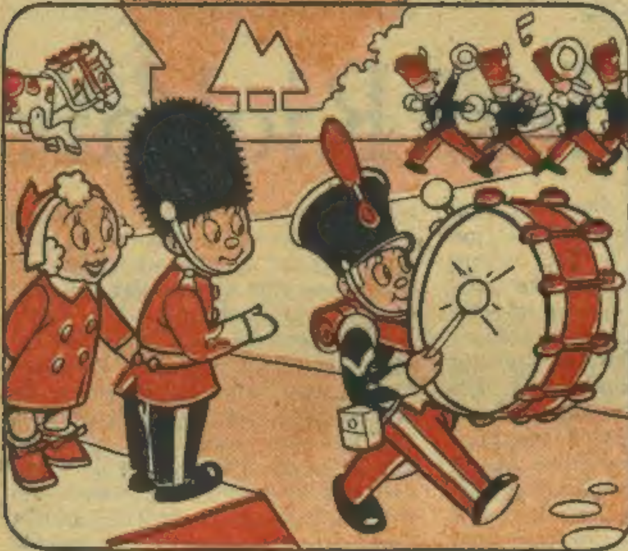
2. En zo gingen Tommie en Dollie en het paardje de kant op, waar de muziek vandaan kwam. Zij waren juist op tijd, want daar kwam het muziekcorps de hoek om en de tamboer-majoor zwaaide zijn stok hoog in de lucht.

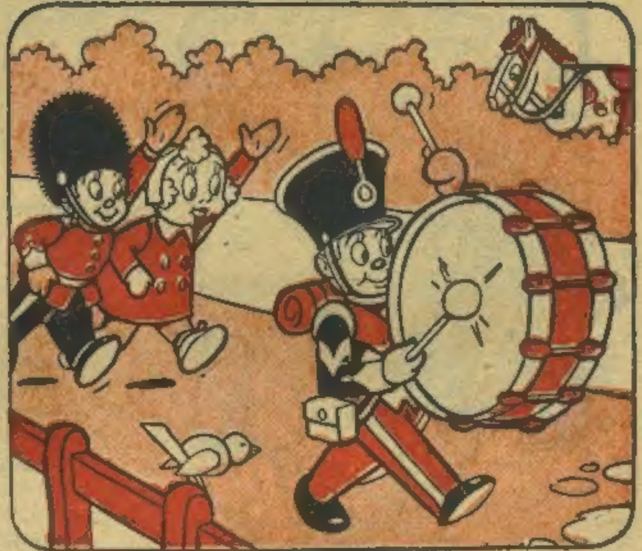

3. „Moet je eens goed kijken, Dollie, hoe de leider van het corps met zijn muziekstok zwaait!" „Ja," zei Dollie, „en zie je net hoe mooi zij in de maat lopen! Er is niets zo mooi als goede muziek!"

4. „Dat ben ik met je eens," verklaarde Tommie oprecht! „Als je muziek hoort, gaat het in je tenen en je benen kriebelen van plezier. Boem! Boem! Bang! Bang! klonken de trommels en alle mensen waren in hun schik.

Speelgoed

5. Toen het muziekcorps een andere straat inging, zagen Tommie en Dollie hoe een kleine trommelslager niet met de andere muzikanten meeliep. „Hé, daar!" riep Tommie. „Kleine trommelslager! Je loopt de verkeerde weg!"

6. Maar de trommelslager sloeg zo hard op zijn trommel, dat hij Tommie helemaal niet hoorde roepen. Toen renden Tommie en Dollie achter hem aan. „Terugkomen! Terugkomen!" riepen zij zo hard ze konden.

7. Eindelijk hadden ze de kleine trommelslager ingehaald. „Je bent het muziekcorps kwijtgeraakt," zei Tommie. „O, ja?" glimlachte de kleine man. „Dat hindert niets, hoor. Kijk eens! Laten we eerst wat gaan eten."

8. En hij lichtte de zijkant van zijn grote trommel op en daar lagen allemaal heerlijke dingetjes. Jamtaartjes, gebak, suikerboontjes, koekjes. „Eet maar lekker," zei de trommelslager. En zo zaten zij heerlijk te eten.

Hoe Richard

Meer dan vijfhonderd jaar geleden woonde in Londen een rijk koopman. Zijn schepen voeren naar verre landen om daar handel te drijven en kwamen met rijkdommen beladen weer terug. De heer Fitzwarren — zo heette de koopman —, bewoonde dan ook een prachtig huis en had veel bedienden.

Op een dag kwam er een kleine jongen aan zijn deur met wat koopwaar. Het dochtertje van de koopman, dat opmerkte, hoe koud en hongerig de jongen er uitzag, bracht hem naar de keuken, waar hij een lekker warm middagmaal kreeg. Op haar vragen vertelde de jongen, dat hij Richard Whittington heette, dat hij geen vader en moeder meer had en nu voor zichzelf de kost moest verdienen. Het kleine meisje, dat Alice heette, kreeg nu nog meer medelijden met hem. Zij ging naar haar vader en vroeg hem, of de jongen niet bij hen in huis mocht blijven. Hij kon dan in de keuken helpen en hoefde niet meer langs de straten te zwerven. De heer Fitzwarren aarzelde wel even, maar Alice was zijn enig kind en hij kon haar moeilijk iets weigeren. Zo kwam dus de kleine Richard in het deftige koopmanshuis te wonen. Nu kreeg hij alle dagen genoeg te eten en zag er dan ook spoedig veel gezonder uit. Hij deed goed zijn best en de bedienden mochten hem graag lijden. Alleen de kok, die hij dagelijks helpen moest, kon het niet al te best met hem vinden. Wat moet die straatjongen hier ? dacht hij en hij maakte Richard het leven zo moeilijk als hij kon. Als slaapplaats bezorgde hij hem een tochtige zolderhoek, waar ratten en muizen vrije toegang hadden.

Richard was in zijn leven weliswaar nooit verwend geweest, maar al die muizen vond hij toch wel wat griezelig. Hij kocht dus voor een kleinigheid een flinke kat, die hem wel helpen zou om van die ongewenste gasten af te komen. En jawel, dat middel hielp. Richard kon nu 's nachts rustig slapen. Hij zou best tevreden geweest zijn met zijn tegenwoordig leven, als de kok hem maar wat vriendelijker had behandeld. Klagen durfde hij echter niet, want de kok woonde al zo lang in dit huis en niemand zou de klachten van de kleine jongen geloven.

Zo ging de tijd voorbij, tot er op een dag in het bediendenvertrek een grote drukte heerste. Allen stonden bij elkaar te praten en Richard hoorde weldra de reden van die opwinding. Er zou weer een schip van de heer Fitzwarren vertrekken, ditmaal naar het land Barbarije. Niemand wist goed te vertellen, waar het lag, maar dat de inwoners van dat land schatrijk waren — ja dat wist iedereen. De huizen waren er van goud en zilver, beweerde de koetsier en het geld lag er zo maar voor het oprapen. De heer Fitzwarren had toegestaan, dat elk van zijn bedienden een voorwerp met het schip mocht meegeven om daarmee in dat land handel te drijven. Ieder kwam dus haastig met de een of andere bezitting aanlopen en hoopte daarmede een grote winst te verwerven. Alleen Richard had eigenlijk niets. dat hij missen kon. Toch wilde hij ook graag zijn geluk beproeven en daarom besloot hij zijn poes maar mee te geven. De andere bedienden lachten hem wel uit, maar hij had nu eenmaal niets anders, en zo werd poes dus scheepskat en ging op reis naar Barbarije.

Het speet Richard wel, dat hij zijn makker kwijt was. De dagen vielen hem dikwijls lang en de behandeling, die hij van de kok, zijn meester, ondervond, werd er niet beter op. Vaak dacht hij terug aan zijn vroeger leven, waarin hij wel armoede en honger had geleden, maar vrij was geweest. Hij voelde zich gevangen in het grote, voorname huis en op een dag, toen het verdriet hem te machtig werd, besloot hij stilletjes weg te lopen. Hij begreep wel, dat het ondankbaar was tegenover mijnheer Fitzwarren en de kleine Alice, en daarom vertelde hij ook aan niemand, wat hij van plan was. Heel stil pakte hij zijn weinige bezittingen bijeen, sloop de achterpoort uit en zette het op een lopen.

In die tijd was Londen lang niet

zo'n grote stad als tegenwoordig, maar toch duurde het een poos, voor Richard de huizen achter zich had. Hij bevond zich nu op een buitenweg, waar hoge bomen stonden. Moe van het lopen strekte hij zich in de schaduw uit en sliep weldra in.

Maar hoe was het intussen met het schip gegaan, dat de reis naar Barbarije maakte?

Begunstigd door prachtig weer was het daar goed en wel aangekomen en de kapitein had de lading aan land doen brengen.

De handelsbesprekingen verliepen

rijk werd

naar wens en de vorst van Barbarije wilde zelfs aan de vreemdelingen een beleefdheid bewijzen. Hij nodigde dus de kapitein uit in het paleis het avondmaal te gebruiken en deze invitatie werd gaarne aangenomen. Diezelfde avond nog zat de kapitein aan tafel met de vorst en diens hofhouding. Het maal was heerlijk toebereid, maar helaas werd het telkens gestoord, omdat het in het paleis letterlijk krioelde van de muizen. Die dieren waren zo brutaal, dat ze zelfs op de tafel sprongen en het lekkere eten uit de schotels haalden. Ze konden bijna niet verjaagd worden, want hun aantal was zo groot, dat de mensen er vrijwel machteloos tegenover stonden.

Nu bedacht kapitein, dat hij hier de vorst een grote dienst kon bewijzen. Hij vertelde hem, dat hij aan boord een dier had, dat het paleis van dit ongedierte kon bevrijden. Op staande voet werd

Richard's poes naar het paleis gebracht en vorst en hovelingen stonden zeer verheugd te kijken, toen ze zagen, hoe poes de muizen aanviel. In een ommezien had ze er verscheidene gevangen en de rest vluchtte ijlings heen. De kapitein maakte een diepe buiging en zei dat het hem een eer was de koning dit dier aan te bieden.

In zijn vreugde gaf de vorst hem zoveel goud voor de kat, dat Richard nu schatrijk was. Nog

enkele dagen bleef het schip in Barbarije en toen zette het met volle zeilen weer koers naar het vaderland. Het liep de haven binnen, juist op de dag, dat Richard stil het huis van de heer Fitzwarren had verlaten. In de drukte, die de komst van het schip veroorzaakte, merkte eerst niemand het op, maar toen de kapitein het verhaal van de kat vertelde, beval de heer Fitzwarren dadelijk de jongen te roepen. Overal in het huis werd gezocht, maar geen spoor van Richard was te vinden.

De vluchteling lag nog steeds onder de boom te slapen. De middag ging voorbij en reeds begonnen de klokken van de stad te luiden, ten teken, dat de dag voorbij was. Richard bewoog in zijn slaap. Langzaam ontwaakte hij en hij oorde de klokken van Londen. Wat klonk dat luiden vandaag ongewoon! Hij verstond, wat de klokken zongen. Het leek wel, of ze hem riepen. Ja, nu hoorde hij het duidelijk:

„Keer terug, Whittington,
Lord-mayor van London!"

Lord-mayor.... dat was de burgemeester. Maar hij was toch geen burgemeester? Och, het was alles verbeelding. Hij viel weer achterover en sloot de ogen om door te slapen. Daar hoorde hij de klokken weer, ze luidden en luidden en hielden niet op:

„Keer terug, Whittington,
Lord-mayor van London!"

Eigenlijk verlangde hij toch wel terug. Het zou weldra donker zijn en hij had honger. De heer Fitzwarren en Alice waren altijd zo goed voor hem geweest. En die kok zou mettertijd misschien ook wel vriendelijker worden. Neen, hij had er niet goed aan gedaan weg te lopen. „Keer terug," zongen de klokken nog eens, en toen zwegen ze: het luiden was voorbij.

Maar Richard had zijn besluit genomen. Hij liep, wat hij lopen kon, en voor het donker werd, kwam hij de poort weer binnen. In het huis keek iedereen al naar hem uit en nu ondervond Richard de grootste verrassing van zijn leven, toen hij hoorde, hoe het met zijn poes was afgelopen.

Hij bleef nu geen koksjongen meer. Hij mocht alles leren, wat nodig was om ook koopman te worden. Het geld werd door de heer Fitzwarren voor hem bewaard en toen zijn opvoeding voltooid was, kwam Richard in het bezit van zijn rijkdom. Nu was hij een aanzienlijk man. Hij klom steeds hoger op en eindelijk werd hij zelfs Lord-mayor, burgemeester van Londen, juist zoals de klokken het hem hadden voorgezongen, toen hij nog een kleine jongen was. Maar hij bleef altijd bescheiden en vriendelijk voor iedereen en vooral zorgde hij goed voor de arme mensen en kinderen. Hij wist immers, hoe het was arm te zijn en honger te hebben! Hij deed dan ook veel goed en zijn vrouw hielp hem daarin, want zij had ook een goed hart. Dat had ze al getoond, toen ze nog een klein meisje was, dat Alice heette en op een dag haar vader had overgehaald de kleine straatjongen Richard in hun warme keuken te laten binnenkomen.

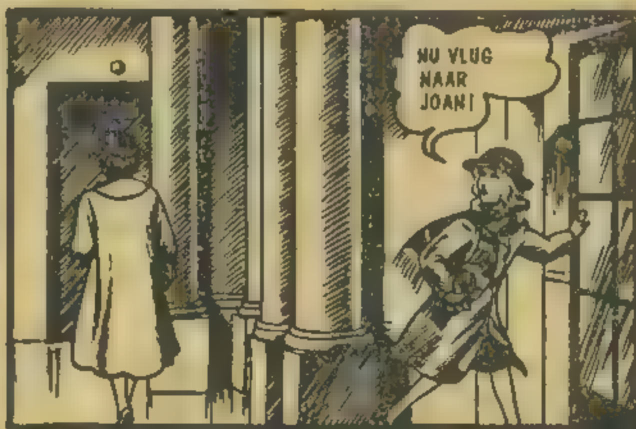
E.S.

Vikkie Vinnig

Vikkie Vinnig, die erg graag danst, heeft in de schouwburg een dansje uitgevoerd in de plaats van een bekende danseres, die ziek is geworden. Na de voorstelling krijgt zij een briefje van haar vriendin Joan, dat Lola, hun andere vriendin, op school ziek ligt. Joan wacht buiten op Vikkie.

Vikkie Vinnig, die erg graag danst, heeft in de schouwburg een dansje uitgevoerd in de plaats van een bekende danseres, die ziek is geworden. Na de voorstelling krijgt zij een briefje van haar vriendin Joan, dat Lola, hun andere vriendin, op school ziek ligt. Joan wacht buiten op Vikkie.

Gelukkig ziet mevrouw Matina haar niet, Vikkie kan stilletjes haar gang gaan. Haastig glipt zij de deur van de schouwburg uit en loopt naar de hoek van de straat, waar Joan op haar wacht. Zij hoopt, dat Lola niet erg ziek is.

Joan staat nog op de afgesproken plaats te wachten, zij is erg blij, dat zij haar vriendin weer ziet. „Gelukkig, dat je kon komen," zegt zij. „Ga je mee naar school? Lola verlangt erg naar je."

Hoe meer zij de school naderen, hoe ongeduldiger wordt Vikkie om bij de arme zieke Lola te komen. „Lola heeft je al die tijd erg gemist," zegt Joan. „Misschien wordt zij eerder beter, als zij je gesproken heeft."

Wat 'n vreugde in de kamer van Lola. De vriendinnen zijn alle drie even blij, dat zij nu weer bij elkaar zijn. Lola gaat rechtop in bed zitten om Vikkie te begroeten. „Fijn, dat je er bent," zegt zij. „Ik voel me nu al beter."

De tijd vliegt voorbij. Vikkie moet terug naar de schouwburg, anders komt zij te laat voor haar dans. Bij het raam ziet Joan een andere bezoeker komen, die zij kent. „Daar komt iemand," zegt zij, „misschien kan hij je helpen."

De postzegelwedstrijd

„En wie aan het eind van de maand de meeste postzegels heeft verzameld, krijgt een mooi boek." Met deze woorden van juffrouw Wener werd de actie geopend, waarmee de vijfde klas van de meisjesschool een steentje zou bijdragen voor het sanatorium Zon en Heide.

De leerlingen zetten alles op alles om zoveel mogelijk zegels te bemachtigen. Het werd een echte sport, en elke dag werd de stand van zaken opgemaakt.

In het begin ging het zo'n beetje gelijk op, maar al gauw kwamen Ellen en Marijke aan de kop te liggen.

Nu was het voor Ellen niet moeilijk om postzegels te verzamelen. Haar vader was directeur van een groot kantoor, waar elke dag honderden brieven binnenkwamen. De postzegels, die daarop zaten, werden allemaal bewaard voor Ellen. Ze hoefde er dus niets voor te doen; zij was er zó van overtuigd, dat zij het zou winnen, dat ze al gezegd had, dat haar klasgenootjes maar geen moeite moesten doen.

Marijke daarentegen ging iedere middag uit school vandaan huis aan huis vragen naar oude postzegels. Ze had het vooral gemunt op grote fabrieken en kantoren. Het ging vast niet altijd even gemakkelijk, want vaak werd ze afgesnauwd door knorrige portiers of weggestuurd door brommerige winkeliers. Maar ze kwam net zo vaak terug totdat zij eindelijk haar zin kreeg.

Zo naderde het eind van de maand. Het zag er werkelijk naar uit, dat Ellen en Marijke het allebei zouden winnen.

Marijke had echter niet verklapt, dat ze op het laatste nippertje toch nog terug mocht komen bij een heel grote zaak, waar ze al vijfmaal voor niets had aangeklopt. Eindelijk mocht ze dan toch nog komen.

En jawel hoor, tussen de middag kreeg ze een enorme envelop met wel zeker vijfhonderd postzegels mee. Nu had ze het vast gewonnen!

Morgenmiddag zou de uitslag zijn!

Maar wat een schrik en teleurstelling, toen ze de volgende morgen op school kwam en ontdekte dat haar envelop was verdwenen. Ze kon wel huilen. Hoe kon die nu toch weg zijn? Ze had hem toch in haar tas gestopt?

De les was intussen begonnen, Marijke kon haar gedachten er maar niet bijhouden.

Ellen, die schuin voor haar zat, keek om en fluisterde:

„Nu, Marijke, wie denk je, dat de wedstrijd zal winnen?"

„Ik geloof wel, dat jij dat zult zijn," antwoordde Marijke met een zucht.

„Meisjes, opgelet! De volgende les begint," zei juffrouw Wener. „Pak even je geschiedenisboeken uit je lessenaar en zoek bladzijde 67 op."

Gauw ging Ellen weer recht zitten en dook in haar kastje. Marijke zat nog wat verstrooid voor zich uit te kijken in de richting van Ellen.

Wat ze toen zag, deed haar blozen van schrik.

Tussen de boeken van Ellen lag háár envelop met zegels.

Wat moest ze nu beginnen? Ze zou wachten tot na schooltijd en het dan aan de juffrouw zeggen.

Toen de bel was gegaan, treuzelde Marijke wat.

„Kom, Marijke, moet jij niet naar huis? Ze zijn allemaal vertrokken."

Marijke aarzelde en toen vertelde ze onder hete tranen wat ze gezien had. De juffrouw luisterde met een ernstig gezicht.

„Marijke, ik kan niet geloven, dat Ellen oneerlijk is. Ga jij maar naar huis, dan zal ik het uitzoeken."

De juffrouw bleef in de klas en keek naar Ellen's pak ingeleverde zegels. Ja, daar zat inderdaad een envelop bij met een stempel. Wacht, ze zou die zaak even opbellen en informeren.

„Wat zegt u? Weet u het zeker? Ja, ja, dat klopt. Dank u wel voor de inlichting," en ze legde de hoorn op de haak.

Dat maakte de zaak nog ingewikkelder. Er waren twee meisjes geweest, die elk een envelop hadden gekregen. De envelop in Ellen's lessenaar was dus niet die van Marijke. Gelukkig maar, want oneerlijke meisjes in de klas is iets erg vervelends. Maar wat was er gebeurd met de postzegels van Marijke? Vanmiddag was de uitslag en ze zou nu gaan tellen, samen met de juffrouw van de vierde klas. Kom, ze zou maar beginnen, want het was al laat.

Het liep al tegen tweeën, de beide onderwijzeressen zaten verscholen achter een enorme berg postzegels, toen er op de deur werd geklopt en een meisje van de hoogste klas binnenkwam.

„Kijk eens, juffrouw Wener, wat ik gevonden heb onder het fietsenrek op de speelplaats? Een envelop met postzegels. Ik dacht wel, dat die van een meisje uit uw klas zou zijn, want die sparen ze toch voor het sanatorium?"

„Dank je wel, Tonny," zei juffrouw Wener. „Ja, ik weet precies van wie ze zijn," en ze legde de envelop met het bewuste firmastempel voor zich neer. Dus Marijke had haar envelop verloren. Nu was de zaak opgelost.

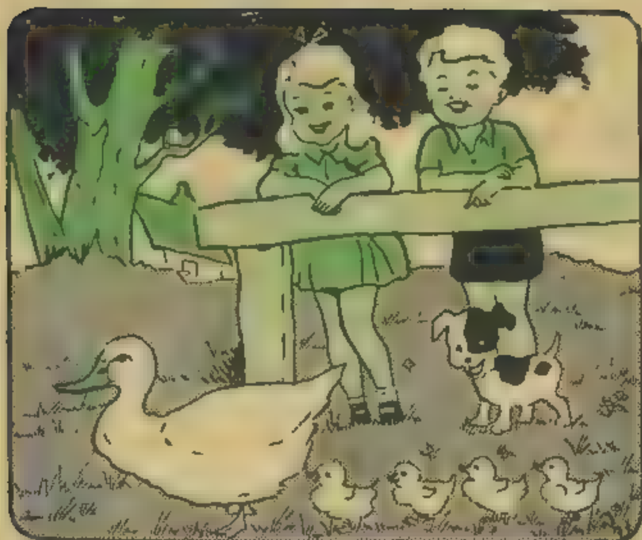
Voordat juffrouw Wener de uitslag bekendmaakte, riep ze Marijke even bij zich en vertelde haar, waar haar postzegels waren gevonden. Ellen had dus helemaal geen schuld. Opgelucht ging Marijke naar haar plaats terug. Wat dom om ze uit haar tas te laten vallen.

„Nu moet ik jullie iets heel grappigs vertellen, meisjes. Er is niet één meisje, dat gewonnen heeft, maar er zijn er twee. Zowel Marijke als Ellen hebben verreweg de meeste postzegels verzameld. Het doet me plezier in dit geval twee boeken te kunnen uitreiken. Misschien heeft Marijke wat meer moeten lopen, maar ik weet dat Ellen ook haar best heeft gedaan." En met een extra-knipoogje naar Marijke overhandigde de juffrouw haar het mooie boek.

Het was een spannende wedstrijd geweest, die gelukkig goed afliep.

Jannetje en Jennetje, de vrolijke tweelingen

1 Op een goede morgen zien Jannetje en Jennetje mama Eend met haar kindertjes. „Kijk," zegt Jennetje. „De eendenkindertjes krijgen zwemles. Laten we eens kijken of ze het goed doen, anders helpen wij ze."

2 Voordat ze in het water gaan telt mama Eend haar kindertjes. „Een, twee, drie, vier.... Wat is dat? Er is er een te weinig! Waar kan die gebleven zijn? Ik moet vijf kindertjes hebben, anders ga ik niet het water in."

3 Puppie zal helpen zoeken. Natuurlijk vindt hij niets. Maar wat is dat? Bij moeder Hen liggen nog een heleboel kindertjes! Die merkt natuurlijk niets als ik er een wegneem! Maar ik moet oppassen dat zij niets ziet!

4 Heel voorzichtig neemt Puppie er een in zijn bek en brengt het naar mama Eend. En nu mama Eend weer gaat tellen, zijn er vijf! Ziezo, nu is alles in orde en kan de zwemles beginnen! Goed opgepast! Daar gaan ze.

BOB EN BEP

Bop en Bep, twee wezen zijn op de vlucht voor Silas Stiggins, directeur van het weeshuis. Zij weten niet, dat de fotograaf Billy Blink hun twintig gulden wil geven voor een reclamefoto, waar zij op staan

KIT KARSON

EN DE PIONIER KARAVAAN

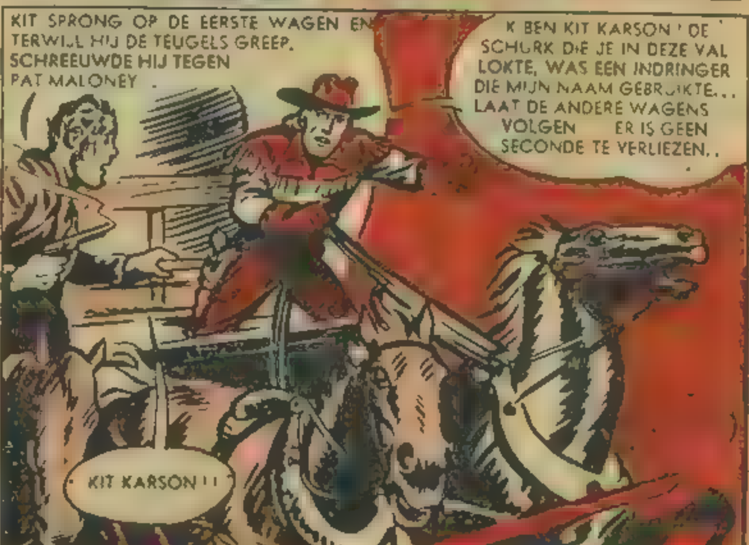

PAT MALONEY REES IN ZIJN STIJGBEUGELS OMHOOG EN BEVAL DAT DE ANDERE WAGENS DIE VAN KIT KARSON MOESTEN VOLGEN ! ZIJ MOESTEN MET HEM EEN CIRKEL MAKEN !

VOLG DE EERSTE WAGEN, MANNEN ! ZO VLUG MOGELIJK ! WIJ HEBBEN NU EEN AANVOERDER DIE PRECIES WEET WAT WE DOEN MOETEN !

TOEN STROOMDEN DE ROODHUIDEN HET DAL BINNEN. . . . .

ALLE MANNEN OP HUN PLAATS ! ONDER DE WAGENS, TUSSEN DE WAGENS EN DESNOODS BOVEN OP ! ALS HET DIE ROODHUIDEN GELUKT DE CIRKEL TE DOOBREKEN DAN ZIJN WE VERLOREN !

IN DIE TUSSENTIJD VOLGDEN YANCEY GOREE EN ZIJN BENDE VANUIT EEN SCHUILPLAATS IN DE VERTE DE AANVAL VAN DE ROODHUIDEN ! ZIJ GRIJNSDEN ! KIT WAS VERSLAGEN EN DIE EZELSKOPPEN WAREN IN EEN VAL GELOPEN ! DE KOMST VAN DE ROODHUIDEN WAS ECHTER EEN STREEP DOOR HUN REKENING GEWEEST

HET ZAL NIET LANG DUREN OF DE INDIANEN HEBBEN DIE GROENTJES OVER DE KLING GEJAAGD EN PIKKEN DAN ZELF DE BUIT IN ! ER MOET MINSTENS VOOR DUIZENDEN DOLLARS AAN WAARDE IN DIE KARREN ZITTEN !

TOEN DE STRIJD STEEDS DICHTER BIJ DE WAGENS KWAM, SCHREEUWDE KIT IN MALONEY'S OOR . .

ALS DAT ZO DOORGAAT, ZIJN WE VERLOREN, PAT ! WIJ MOETEN HUN EEN VERRASSING BEREIDEN ! IK HEB EEN IDEE. . . VERZAMEL EEN HALF DOZIJN VAN JE BESTE MANNEN EN LAAT ZE DE OVERKAPPING VAN EEN WAGEN HALEN . . .

UITSTEKEND, KIT ! WAT JE ZEGT, GEBEURT !

IN EEN OOGWENK WAS DE OVERKAPPING VAN EEN WAGEN VERWIJDERD. DE MANNEN KLOMMEN ER OP EN ALS EEN WERVELWIND VLOOG DE BEMANDE WAGEN UIT DE CIRKEL EN SNELDE AL SCHIETEND LANGS DE VECHTENDE INDIANEN HEEN

UITSTEKEND, MANNEN ! GEEF ZE VAN KATOEN ! !

SALVO NA SALVO WEERKLONK VANAF DE VOORTSNELLENDE WAGEN EN ZAAIDE DE GROOTSTE VERWARRING ONDER DE ONTSTELDE INDIANEN.
AI! AI! VLUCHT! VLUCHT VOOR JE LEVEN, MEDEBROEDERS! DE BLEEKGEZICHTHONDEN HEBBEN ONS OMSINGELD!
ZIJ ONDERBREKEN DE AANVAL! ZIJ GEVEN DE STRIJD OP!
NU ZIJ TUSSEN TWEE VUREN IN ZATEN, WISTEN DE INDIANEN NIET BETER TE DOEN DAN IN PANIEK DE VLUCHT TE NEMEN!!

HOERA! ZIJ GAAN ER VANDOOR! ZIJ ZIJN VERSLAGEN! DIE KIT KARSON HEEFT PRACHTIG WERK GELEVERD! TJONGE, WAT EEN KEREL IS DAT!
HOERA! VOOR KIT KARSON!!

WELDRA STOND DE VECHTWAGEN STIL EN WERD SPOEDIG OMRINGD DOOR JUBELENDE LANDVERHUIZERS.....
VOOR GROENTJES HEBBEN JULLIE MOOI WERK GELEVERD, MANNEN! JULLIE HEBT ALS VETERANEN GEVOCHTEN!
JIJ BENT EEN GEWELDIGE VECHTJAS KIT! WIJ ZIJN ER TROTS OP OM JE TE KENNEN!

IN HUN SCHUILHOEK ZAGEN DE BANDIETEN TOT HUN VERBAZING DE ROODHUIDEN OP DE VLUCHT SLAAN!
HOE IS HET MOGELIJK! DIE GROENTJES HEBBEN DE INDIANEN OP DE VLUCHT GEDREVEN!
VOORUIT! JONGENS! NU GAAN WIJ OP DE BUIT AF! WIJ ZULLEN DIE KARAVAAN VOLGEN EN ALS HET DONKER WORDT TOESLAAN! NAAR BENEDEN EN TE PAARD! ZIJ ZULLEN DIRECT WEL WEGRIJDEN!

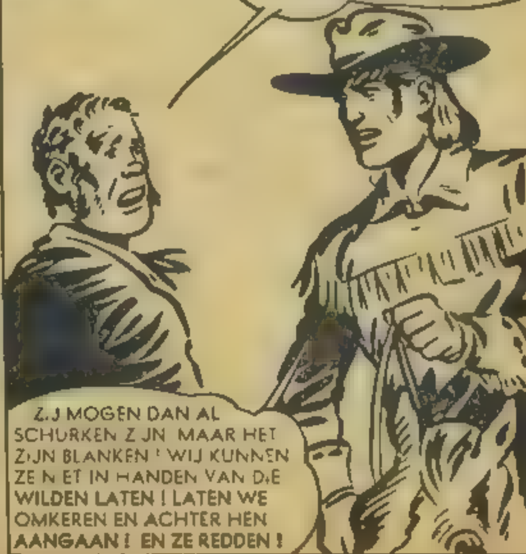

DOCH ZONDER DAT YANCEY GOREE EN ZIJN MANNEN HET WISTEN, ZOCHTEN OOK DE ROODHUIDEN ACHTER DE HEUVEL DEKKING IN HUN SCHUILPLAATS.
NAAR HET KAMP, MANNEN ! DE BLEEK-GEZICHTEN MET HUN VUURSTOKKEN ZIJN TE GROOT IN AANTAL ! VOLGT MIJ !

JUIST TOEN YANCEY GOREE EN ZIJN BENDE ACHTER DE HEUVELRUG TE VOORSCHIJN KWAM, LIEPEN ZIJ DE VLUCHTENDE INDIANEN IN DE ARMEN !
ALLE DUIVELS EN SLANGEN ! OPGEPAST, MANNEN ! DIE VERDRAAIDE ROODHUIDEN ! IK DACHT DAT ZIJ DE ANDERE KANT OP GINGEN !
AIE ! AIE ! BLEEKGEZICHT-HONDEN ! EN NIET VEEL ! GRIJPT DIE JAKHALZEN !

DE WOEDENDE WILDEN SNELDEN DE VERSCHRIKTE BANDIETEN TEGEMOET. . .
WACHT ! NIET TOESLAAN ! ZIJ ZULLEN STERVEN AAN DE FOLTERPAAL !
WIJ ZULLEN WRAAK NEMEN ! VERNIETIG DIE WITTE GIEREN !

AAN LASSO'S WERDEN DE SCHURKEN DOOR DE INDIANEN DE HEUVEL OPGETROKKEN, TERWIJL ZIJ LUID OM HULP RIEPEN !
NOU HEBBEN ZE ONS TE PAKKEN ! WIJ ZIJN VERLOREN !
HELP ! HELP ! HELP !

JUIST HAD DE KARAVAAN ZICH IN TEGENOVERGESTELDE RICHTING IN BEWEGING GEZET OF KIT KARSON HOORDE HET NOODGESCHREEUW DOOR DE VALLEI KLINKEN !
LAAT ZE MAAR GAAN, KIT !
STOP ! LUISTER ! DE BANDIETEN ZIJN IN HANDEN VAN DE INDIANEN GEVALLEN !

MET EEN GRIMMIG GEZICHT HIELD KIT ZIJN PAARD IN !
ZIJ VERDIENEN HET, DIE MOORDENAARS ! ZIJ WILDEN ONS VERMOORDEN OM ONZE BEZITTINGEN TE STELEN !
ZIJ MOGEN DAN AL SCHURKEN ZIJN, MAAR HET ZIJN BLANKEN ! WIJ KUNNEN ZE NIET IN HANDEN VAN DIE WILDEN LATEN ! LATEN WE OMKEREN EN ACHTER HEN AANGAAN ! EN ZE REDDEN !

Avonturen uit de rommelkast

G. HOVENKAMP

In een hoek van de kast, waarin Bram zijn speelgoed bewaarde, lagen naast elkaar een hoepel, die gebroken was, een vlieger, waarvan het papier gescheurd was, een tol met een hoek er uit en een voetbal, die bijna in twee stukken gescheurd was.

Wij mogen niet zeggen, dat Bram slordig op zijn speelgoed was; hij speelde er altijd zo lang mogelijk mee, maar op het laatst wordt elk ding oud en gaat stuk en met dit onbruikbaar geworden speelgoed was nog iets bijzonders gebeurd bovendien. Reeds vele maanden lagen de hoepel, de vlieger, de tol en de voetbal bij elkaar en ze hadden vriendschap gesloten. Dikwijls maakten ze grapjes onder elkaar, maar nu waren ze droevig gestemd.

„Wij zullen weldra uit elkaar gaan," zei de hoepel somber en de anderen zuchtten. Zij hadden allen wel gehoord, dat de grote schoonmaak in het huis begonnen was, en ze wisten wel, dat dan veel dingen, die de mensen oude rommel noemden, opgeruimd worden.

„Ja," zei de tol na een poosje, „we gaan uit rijden!"

„Uit rijden?" vroeg de voetbal.

„Ja, met de vuilniswagen!" antwoordde de tol. De anderen moesten lachen om dit grapje.

„Wel ja," vervolgde de tol, „laten we niet treuren, laten we vrolijk zijn. Laten we elkaar nog eens van onze avonturen vertellen!"

„Begin jij dan maar," stelden de anderen voor.

„Goed," zei de tol, „ik zal jullie vertellen hoe het komt, dat ik er zo gehavend uitzie. Op een dag — het was in de zomer, nu bijna een jaar geleden — was ons baasje Bram op straat aan het tollen. Ik deed mijn best om goed te draaien, maar het ging toch niet al te best. Toen zei een vriendje van Bram:

„Het touwtje van je zweep is te kort."

„Dat denk ik ook," zei Bram en hij ging naar huis om een langer touw voor zijn zweep te halen. En nu bleek, dat de zweep veel sterker was dan Bram wel dacht. Hij sloeg mij met grote kracht en joep! daar ging ik. Met een geweldige vaart vloog ik op het raam van de voorkamer af. Gelukkig stond het open, anders had ik mij lelijk aan de scherven kunnen bezeren. Nu ging ik juist onder het raam door! Ik dacht ergens op het tapijt terecht te komen, maar neen, hoor! Fidel, de hond, lag op de grond en juist toen ik naar binnen kwam vliegen, sperde hij zijn bek open om te gapen. Opeens sprong hij verschrikt op, want ik was achter in zijn bek terechtgekomen. In zijn benauwdheid gaf hij mij een geduchte knauw met zijn sterke kiezen, zodat er een stuk van mij afbrak. Toen liet hij mij weer op de grond vallen. En wat deed het trouwe dier? Het snuffelde eens aan mij, herkende mij en dacht, dat Bram mij met opzet naar binnen had geworpen. Nu wist Fidel, wat hem te doen stond: hij moest de tol terugbrengen! Voorzichtig nam hij me weer in de bek, sprong door het geopende venster en legde mij netjes voor de voeten van het baasje neer. Jullie kunnen begrijpen, hoe deze stond te kijken en hoe die trouwe Fidel door hem en door zijn vrienden bewonderd werd. Helaas ben ik er zelf minder goed afgekomen; na die tijd heb ik niet goed meer kunnen draaien; ik kon mijn evenwicht niet bewaren."

De tol zweeg en de hoepel zei:

„Dat was wel een aardig avontuur. Ik zal ook eens vertellen, hoe ik mijn gebrek gekregen heb. Bram was op een vrije Woensdagmiddag met mij aan het hoepelen aan de waterkant. Het ging fijn, ik huppelde en sprong, dat het een lust was om te zien. Plotseling echter botste ik tegen een steen, ik maakte een sprong opzij en plons, daar ging ik het water in! Door de vaart kwam ik midden in de gracht terecht en daar bleef ik drijven. Wat stond die Bram beteuterd op de wal te kijken! Hij kon niet bij mij komen en hij wilde mij zo graag terug hebben. Een eindje verder stond een grote jongen te vissen. Toen hij mij zag drijven kwam hij dichterbij en met zijn lange hengelstok wist hij mij op de wal te halen.

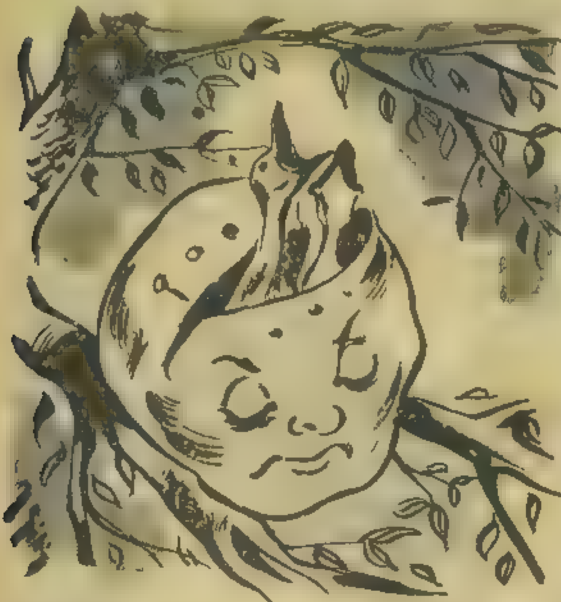
„Dank je wel," zei Bram, die dacht, dat hij mij terug zou krijgen. Maar de grote jongen lachte hem uit en zei:

„Nu is het *mijn* hoepel!"

„Niet waar," riep Bram, „hij is van mij!" Meteen greep hij mij vast. Maar de grote jongen wilde niet loslaten. Toen gingen ze met hun beiden aan mij trekken, rukken en wringen. En ja, daar kon ik niet tegen. Opeens zei ik: „Krak!" en ik was kapot. Van schrik liet nu de grote jongen los en ging aan de haal. Bram bleef met mij in zijn hand staan. Hij huilde van woede en ik kon ook wel huilen, want ik begreep, dat ik nooit meer zou kunnen rollen en huppelen. Bram heeft mij hierheen gebracht en mij niet eens schoongemaakt, zó verdrietig was hij. Soms ruik ik nog naar het vuile grachtwater...."

„O, neen," zeiden de anderen, die medelijden hadden met de ongelukkige hoepel, „daar ruik je niets meer van."

„Mijn geschiedenis is weer anders," begon nu de voetbal, die bijna in twee stukken lag. „Jullie denken natuurlijk, dat ik door het ruwe trappen zo toegetakeld ben. Dat is toch niet helemaal waar. O, ik heb natuurlijk heel wat trappen te verduren gehad, maar dat is niet zo erg; als voetbal weet je niet beter of het hoort zo. Maar laat ik met mijn verhaal beginnen. Het was verleden jaar, in de maand Mei; de bomen waren bedekt met mooie lichtgroene bladeren. Bram en zijn kornuiten waren met mij aan het voetballen. Ik vloog links en rechts, vooruit en weer achteruit. Maar opeens kreeg ik daar een trap te pakken, zo hard, dat ik hoog de lucht in schoot en boven in een boom terechtkwam. Ik rolde een eindje naar beneden en bleef toen tussen twee dikke takken beklemd zitten. Ik zag, dat ik gescheurd was, maar niet erg. Misschien was ik achter een tak blijven haken, misschien kwam het ook wel door de geweldige trap, die ik had gekregen. Met zekerheid weet ik dat niet. Nu, de jongens stonden maar naar boven te kijken, of ik haast terugkwam, maar dat gebeurde niet. Een van de jongens was nog naar boven geklommen om mij te zoeken, maar hij kon mij niet vinden. Nu, prettig vond ik het daar niet; ik kon me niet bewegen, en dat is heel erg voor een levenslustige voetbal. Maar ik merkte spoedig, dat ik mij niet behoefde te vervelen. Er kwamen een paar vogeltjes aanvliegen. Het waren mezen. Het mannetje zei:

„Zeg, vrouwtje, wat is dat daar?"

„Piet, piet, ik weet het niet!" antwoordde het vrouwtje.

De mannetjes-mees werd nieuwsgierig; hij kwam dichterbij en waagde het tenslotte zijn kopje door de opening in mijn huid te steken. Nieuwsgierig keek hij rond, trok zijn kopje terug en riep opgetogen tegen zijn vrouwtje:

„Wat een prachtige ruimte om ons nest in te bouwen!"

En zo gebeurde het, dat ik vol met strootjes en mos werd gestopt, net zo lang tot het nest klaar was. Toen legde het wijfje er vijf eitjes in; deze werden uitgebroed en weldra staken vijf jonge meesjes hun snaveltjes omhoog om voedsel te krijgen. Wat hadden de ouden het druk! Ik vond het een gezellige tijd en voelde me gelukkig, dat ik mij zo nuttig kon maken. Maar jullie begrijpen wel, dat ik er door die drukte niet beter op werd. De scheur werd groter en groter, en toen de jonge meesjes het nest verlieten, lag ik zo ongeveer in twee stukken, precies zoals ik er nu uitzie. De najaarsstormen hebben mij tenslotte losgerukt; het nest is eerst naar beneden gevallen en toen volgde ik. Bram herkende mij haast niet, toen hij mij zo toegetakeld vond. Maar hij is toch zo vriendelijk geweest om mij een plaatsje hier in de speelgoedkast te geven."

De voetbal zweeg. De anderen hadden aandachtig geluisterd.

„Zo, zo, voetbal!" zei de hoepel na een poosje, „jij hebt dus dienst gedaan als vogelnest! En nu jij nog, vlieger, vertel eens, hoe jij aan die grote scheur gekomen bent!"

„Hè ja, vertel op," zeiden ook de tol en de voetbal.

Toen begon de vlieger:

„Ik heb te hoog willen vliegen en dat is mijn ongeluk geweest. Verleden jaar, 't was in de nazomer, hielden de jongens onder elkaar een

vliegerwedstrijd. Bram was er ook bij. Aan een lang touw liet hij mij op en ik deed mijn best, want ik wilde graag winnen; dat vond ik fijn voor Bram en ook voor mijzelf. Steeds hoger en hoger ging ik; ik kon over de huizen en de bomen kijken. Ik vond het heerlijk door de wind gedragen te worden en ik wilde al maar hoger. Een heel eind onder mij zag ik de andere vliegers en ik lachte ze uit, die stumpers! Hoger wilde ik, de wolken wilde ik bereiken! Toen voelde ik, dat ik niet verder kon: het touw was niet langer. Dat vond ik jammer en in mijn verwaandheid riep ik uit:

„Dan maar zonder touw!"

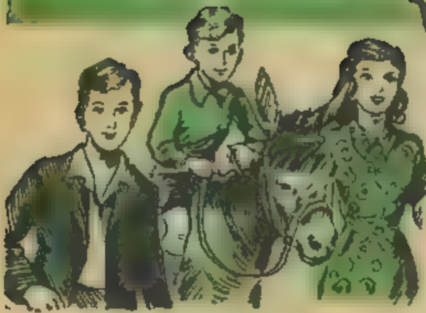
Ik rukte zo hard ik kon en „knap!" zei het touw en brak. Eerst was ik blij, want ik dacht nu de wolken te kunnen bereiken, maar mis, hoor! Een vlieger kan niet zonder touw! De wind kreeg mij te pakken en ging met mij sollen. Als een dolleman draaide ik in het rond, de staart slingerde achter mij aan, maar ik kwam steeds lager en lager. Aan het andere eind van de stad bleef mijn staart haken aan een dakgoot, de staart brak en ikzelf viel met een smak op straat. Nu, toen was er niet veel meer van mij over. Bram heeft mij gevonden en mee naar huis genomen. Eerst dacht hij mij nog te kunnen repareren, maar het ging niet. En zo heb ik een plaatsje gekregen hier bij jullie...."

De anderen wilden nog wat zeggen, maar Klaas Vaak kwam binnen en zei:

„Nu hebben jullie genoeg gepraat met zijn vieren; jullie moeten nu stil zijn, anders krijg ik Bram niet in slaap."

Toen werd het weer stil in de speelgoedkast.

MET ONS DRIETJES

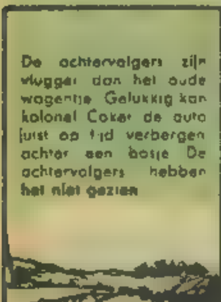
De drie wezen Nan, Nobby en Jo, die altijd bij sir Biggs gewoond hebben, willen met hun ezeltje Neddy naar Londen gaan, om daar werk te zoeken. Zij mogen meerijden in het oude autootje van kolonel Coker.

Kolonel Coker wil zijn ouderwetse auto aan een museum in Londen geven. Het wordt geen plezierritje want overal worden de mensen bang van het vreselijk lawaai van de oude wagen

De achtervolgers zijn vlugger dan het oude wagentje. Gelukkig kan kolonel Coker de auto juist op tijd verbergen achter een bosje. De achtervolgers hebben het niet gezien

WIE VANGT PIETJE?

Juist las Jan van Dam in een spannend boek van de jeugdbibliotheek hoe het machtige schip „De Vier Winden" door boze zeerovers werd geplunderd, toen de telefoon ging.

Jan legde het boek neer en liep naar de gang. Toen hij de hoorn van de haak nam, zei hij beleefd: „U spreekt met Jan van Dam."

Aan de andere kant van de lijn sprak zijn oma, met tranen in haar stem. „Mijn lieve kleine Pietje is uit zijn kooitje."

„Dan moet u hem er weer inzetten," zei Jan.

„Dat is het nu juist," riep oma, „ik kan hem niet te pakken krijgen en daarom bel ik op om te vragen, of jij even wilt komen helpen."

Jan dacht even diep na en zei toen: „Als u nou eens een beetje voer bij het kooitje legt, dan zal Pietje toch wel komen."

„Nee, dat heb ik al drie keer geprobeerd, maar het helpt allemaal niks," zuchtte oma wanhopig.

„Nou, dan kom ik u wel even helpen," besloot Jan. Hij wilde er niet aan denken, dat hij eigenlijk veel liever het spannende boek zou uitlezen. Maar ja, hij moest ook iets voor andere mensen overhebben en zeker voor zijn oma.

„Ik vind het wel jammer dat het nu net zo hard regent, maar daar kan ik ook niets aan doen," zei oma nog.

„Dat weet ik wel," riep Jan en hij vervolgde dapper: „Van die regen zal ik heus niet smelten hoor. Met tien minuten ben ik bij u. Tot straks, oma!"

Vlug legde Jan de hoorn op de haak, trok zijn jas aan en stapte op zijn fiets. Met een behoorlijk vaartje reed hij door de stromende regen de Kerklaan af en de Beukenstraat in. Nu was het nog maar een flinke kilometer en toen hij even stevig doortrapte, zat ook die er spoedig op.

Jan zette zijn fiets achter het huis en ging de kamer binnen.

Oma zat troosteloos in haar lage stoel. In haar linkerhand had ze een half ons zout, want zij geloofde in het sprookje, dat vogeltjes stil blijven zitten, als je wat zout op hun staart legt.

Met haar rechterhand wees oma naar de lampekap. Daar zat Pietje, de kanarie.

Hij keek angstig om zich heen en scheen niet te begrijpen, dat hij nu zo vrij als een vogeltje was. Zijn donkere oogjes rolden heen en weer.

„Je moet hem niet te hard aanpakken, hoor," zei oma. „Hij is al twaalf jaar."

„Jonge, jonge, ik wist niet dat die beestjes zo oud konden worden," zei Jan en meteen trok hij een stoel van de tafel en stapte er bovenop.

„Niet met je natte schoenen op de stoel," riep oma. Vlug liep ze naar de keuken en pakte een oude krant, die zij netjes op de stoel neerlegde.

Jan klom er weer op, maar toen hij zijn hand naar de lampekap uitstak, bleek dat Pietje door het ritselen van de krant zo geschrokken was, dat hij naar de andere kant van de kap getrippeld was.

Als een haas rende Jan naar de andere kant van de tafel en wipte daar op een stoel. Nu kon hij Pietje van achteren vastgrijpen.

„Doe je best, ik tel tot drie," zei oma. Maar voor zij tot drie kon tellen, ging Pietje er alweer vandoor en hij belandde op de gordijnroede boven het raam. Daar kon Jan onmogelijk bij zonder de lage trap uit de schuur en dus werd die gauw gehaald. Gelukkig had de vogeltjesvanger geen last van hoogtevrees en oma was dan ook wat blij, dat haar kleinzoon er nu gemakkelijk bij kon. Zo blij, dat ze in haar handen klapte. Natuurlijk schrok Pietje hiervan en tjoep! daar was hij weer weg.

Om haar domme streek goed te maken ging oma eerst maar een kopje thee inschenken. Jan kroop in een luie stoel, om van zijn jachtpartij wat uit te rusten. Terwijl hij zijn kopje thee dronk, dacht hij er over na, hoe handelaars in kanaries hun beestjes zouden vangen. Die zouden het wel wat vlugger doen.

„Ik zie hem weer vliegen," riep oma plotseling en ze liet bijna haar theekopje uit haar handen vallen. Nu zag ook Jan de kleine Pietje weer. Het diertje scheen net als de tram vaste halten te hebben, want het streek weer op de lampekap neer.

„Pak 'm nou!" riep oma, „pak 'm, anders is ie weer weg!"

Jan probeerde het opnieuw, maar ook nu tevergeefs. Pietje was hem steeds net even te vlug af.

Bijna een uur rende Jan door de kamer, van de ene hoek naar de andere, van de tafel op de stoelen, in de vensterbank en op de trap. Het was, wat men noemt, bij oma een huishouden van Jan Steen geworden.

Het tweetal wilde de strijd echter niet opgeven en ook Pietje scheen er niet aan te denken zijn vrijheid prijs te geven.

Eindelijk viel Jan doodmoe in een stoel en pufte, dat hij bijna geen adem meer overhad.

„Dan moet je eerst maar weer even uitrusten," stelde oma voor. Intussen hield zij haar Pietje in de gaten. Opeens verloor ze hem uit het oog. Waar ze ook keek, nergens was de kleine deugniet meer te vinden. Even dacht oma, dat haar Pietje naar buiten was gevlogen, maar dat kon niet, want alle ramen en deuren waren stevig gesloten.

„Ik denk, dat hij ergens achter is gekropen," zei Jan.

„Ach toe, laten we nog even goed zoeken," smeekte oma.

Jan deed opnieuw zijn uiterste best, maar Pietje was in geen velden of wegen te bekennen.

Opeens slaakte oma een kreet.

„Wat is er?" vroeg Jan.

„Kijk daar eens," riep oma, „kijk daar, mijn lieve kleine Pietje, nou zit hij warempel weer in zijn kooitje. Hoera!"

„Stil toch, oma," zei Jan. „Hij zit er wel in, maar hij heeft het deurtje niet achter zich dichtgedaan."

Oma was zo gelukkig, dat ze niet naar Jan wilde luisteren. Zij ging onder de kooi staan en prevelde lieve woordjes tegen haar dierbare vogeltje.

En wat Jan vreesde, gebeurde ook. Pietje werd weer onrustig, begon op en neer te wippen en vloog door het open deurtje van de kooi.

„Nou heb ik er genoeg van," riep Jan kwaad. „Ik ga naar huis, oma, en misschien kom ik morgen nog wel eens terug. Voor vandaag hebben we ons best wel gedaan, zou ik zeggen."

Even stond oma beteuterd te kijken, maar toen vertelde ze Jan, dat hij het niet zo gauw moest opgeven en dat de aanhouder wint.

Maar Jan was echt boos omdat oma haar Pietje weer had laten ontvluchten in plaats van het deurtje te sluiten.

De volgende morgen had hij toch spijt, dat hij nog niet even had volgehouden. Want toen belde oma op en vertelde huilend, dat haar lieve, kleine Pietje intussen gevangen was.

En weten jullie door wie?

Door zwarte Mimi, de poes van oma!

Het geheim van het eenzame huis

Jos Hoogers en Harrie Dalman waren even oud en ze zaten naast elkaar in school. Twee dikke vrienden, die je bijna altijd bij elkaar zag. Zij woonden trouwens ook in dezelfde straat. Of eigenlijk was 't geen straat, eerder een eenzame laan, een eind buiten de stad. De bomen aan weerszijden van de laan hadden zulke dichte kruinen, dat de weg wel op een lange, donkere tunnel leek.

Jos en Harrie woonden aan het begin van de laan. Zij konden hier spelen zoveel zij wilden, in bomen klimmen, eetbare paddestoelen zoeken, jagen met pijl en boog, en al die dingen, die jongens graag doen. Vele Woensdag- en Zaterdagmiddagen brachten zij door bij een leegstaand huis, aan het einde van de laan. Dat huis was vroeger natuurlijk bewoond geweest, maar omdat het zo vreselijk eenzaam lag, hadden de mensen het verlaten. Het was erg vervallen, er zat geen verf meer op de deuren en overal groeide onkruid tussen de stenen. Maar spelen kon je er heerlijk! Sommige jongens uit de stad vertelden, dat het er 's nachts spookte, maar daar lachten Jos en Harrie om. Zij geloofden niet aan spoken, omdat die niet bestaan; ze hadden nog nooit een spook gezien. Ja, er zaten wel wat vleermuizen in dat lege huis, maar vleermuizen zijn toch geen spoken!

Op een middag gingen Jos en Harrie weer eens naar het eenzame huis. Ze liepen door het openstaande roestige hek, waar de naam van de villa nog op te lezen stond: „Mon Repos". Dat betekent: „Mijn rust".

„Ja," zei Harrie lachend, „hier zou je wel kunnen rusten, als je er woonde. Je zou er nooit last hebben van je buren!"

Achter het huis was een grote plaats, waar de jongens weleens voetbalden. De vorige keer was de bal in de dakgoot terechtgekomen en daar netjes blijven liggen. Alle pogingen om tegen de regenpijp naar boven te klimmen, waren mislukt.

„En toch probeer ik jouw bal er uit te halen," had Jos gezegd.

Deze middag zou hij opnieuw een klimpartij wagen.

„Laat die bal toch liggen," zei Harrie, „als je valt, val je morsdood!"

Maar Jos wilde niet luisteren. Hij had zijn gymnastiekschoenen aan en nu kon hij vrij vlug naar boven klimmen. Harrie keek hem angstig na. Och, als Jos maar bij het bovenste raam was, dan kon hij daar met zijn voet op steunen, want dat raam stond open.

Plotseling gaf Jos een gil. En Harrie voelde het bloed uit zijn hoofd wegtrekken. Hij dacht, dat zijn hart bleef stilstaan. Want juist toen Jos bij het open raam was, schoot eensklaps een gespierde arm naar buiten en met een ruk werd Jos naar binnen getrokken. Dat gebeurde zó snel, dat Jos zich niet eens had kunnen verdedigen.

Vol ontzetting staarde Harrie naar boven. Wat moest hij doen? Weglopen en zijn vriend achterlaten? Dat nooit! Hij moest Jos helpen, hoe dan ook! Hij greep het eerste het beste stuk hout, dat hij zag liggen en begon ook naar boven te klimmen. Maar opeens dwarrelde er uit het open raam een briefje naar beneden. Harrie liet zich weer op de grond zakken en raapte het op. Er stonden een paar woor-

Zij konden hier in bomen klimmen, eetbare paddestoelen zoeken en jagertje spelen

Hij had zijn gymnastiekschoenen aan en nu kon hij vrij vlug naar boven klimmen.

den op gekrabbeld: „Waarschuw Hansen. Je vriend is veilig. Mark."

Hansen was de bekende inspecteur van de recherche in de stad. Harrie kende hem wel. Maar wie was die Mark? Dat moest toch wel de man zijn, die Jos naar binnen had getrokken.

Harrie dacht niet langer na en rende weg. Hij had juist het hek bereikt, toen een harde, ruwe stem achter hem schreeuwde: „Halt, of ik schiet!"

Harrie bleef staan en keerde zich verschrikt om. Tussen de struiken, opzij van het huis, zag hij een grote kerel met een woeste baard en een smerig pak aan. Zijn gezicht was van woede vertrokken. Dreigend hield hij zijn geweer op Harrie gericht. De jongen wachtte bevend, toen de kerel naar hem toekwam. Ik ben verloren, dacht Harrie. De man staarde hem wild aan.

„Wat moet jij hier?" vroeg hij.

„Niets, mijnheer," zei Harrie met een dun stemmetje.

„Dat is geen antwoord," snauwde de kerel, „zeg op, wat moet jij hier? Je woont hier toch niet, is 't wel?"

„Nee, mijnheer," antwoordde Harrie, „ik was hier mijn bal aan het zoeken. Die ben ik de vorige keer kwijtgeraakt."

„Jij liegt, mannetje," klonk de stem weer.

De kerel kwam steeds dichterbij. Opeens bleef hij staan en keerde zich half om naar de struiken. Misschien had hij daar iets gehoord. Harrie maakte van dat ogenblik gebruik om te vluchten. Nu of nooit, dacht hij. Hij rende gebukt naar het hek en was met een paar sprongen verdwenen. De woeste kerel gaf een schreeuw, die de jongen door merg en been ging. Maar schieten deed hij niet. Harrie hoorde voetstappen achter zich; hij werd dus achtervolgd.

Hij zal hard moeten lopen, als hij mij te pakken wil krijgen, zei Harrie in zichzelf. Zonder ook maar een seconde te verliezen door om te kijken, rende Harrie voort. Toen hij merkte, dat zijn achtervolger toch niet durfde schieten, verminderde hij zijn vaart sprong achter een boom en tuurde de donkere laan in. In de verte zag hij de man teruglopen naar de poort van het eenzame huis.

Arme Jos! Wie weet, misschien zat hij nu in een koude, muffe kelder, zonder eten of drinken. En wie weet, zou hij door die bandiet met z'n geweer.... Harrie durfde niet verder te denken en begon opnieuw te rennen. Hijgend kwam hij thuis aan; hij wilde niet eerst de vader en moeder van Jos waarschuwen. Die zouden maar erg overstuur raken. Als hij vlug was, kon Jos misschien bevrijd worden, voordat zijn ouders hem misten.

„Maar, jongen, wat is er?" vroeg mijnheer Dalman, toen de jongen op een stoel neerviel.

Met horten en stoten vertelde Harrie wat er gebeurd was. Vader Dalman sprong op en riep: „Kom, er is geen minuut te verliezen! Vraag of Jos z'n vader hier wil komen."

In een oogwenk was alles geregeld. Vader Dalman nam zijn auto en in volle vaart reden ze de laan in. Mijnheer Hoogers wist nog nauwelijks wat er aan de hand was. Met enkele woorden werd het hem verteld.

„Hadden we niet eerst naar mijnheer Hansen van de recherche moeten gaan? Dat staat toch op het briefje?" vroeg Harrie.

„Ik heb hem gebeld. Hij is onderweg."

Enkele meters voor de poort van het eenzame huis stopten zij en lieten de wagen achter. Zonder te aarzelen liepen zij naar de deur van het huis en klopten aan. Even later werd de deur geopend. Daar stond dezelfde kerel van straks....

De bandiet keek heel verwonderd. „Wat is er?" vroeg hij nors.

Harrie staarde hem aan. „Weet u niet wat er is? Kent u mij niet meer?"

„Ik heb jou nooit gezien," zei de man, „ik krijg hier nooit bezoek. Ik ben maar hier om op dit huis te letten tot de eigenaar terugkomt uit het buitenland."

Harrie kreeg een kleur van woede. Wat een leugenaar was die kerel toch!

„Hoe durft u te zeggen, dat u mij nooit gezien hebt?" schreeuwde Harrie, „mijn vriend zit hier opgesloten en dat weet u heel goed! En waarom wilde u mij straks neerschieten? Laat mijn vriend los!"

„Ja," zei mijnheer Hoogers, „u moet geen uitvluchtjes zoeken. U hebt mijn zoon Jos gevangengenomen en ik wil weten waarom.

Een harde, ruwe stem achter hem schreeuwde: „Halt, of ik schiet!

Ik eis, dat u hem onmiddellijk vrijlaat. Wij komen hem halen. Wat zijn dat voor rare manieren om een kleine jongen, die hier wat speelt, op te sluiten? Hij heeft u toch geen kwaad gedaan. Als u hem niet meteen gaat halen, waarschuwen wij de politie."

In plaats van antwoord te geven, deed de man een stap opzij, zwaaide de deur wijd open en zei:

„Kom maar binnen en zoek het hele huis maar af, dan zul je zien, dat er niemand is." Hij wees naar Harrie en grinnikte: „Die jongen heeft zeker gedroomd."

„Nee, mijnheer," zei Harrie boos, „ik heb niet gedroomd. Ik heb duidelijk gezien, dat een arm door het raam naar buiten kwam en mijn vriend Jos naar binnen trok. Maar u.... u.... durft de waarheid niet te zeggen."

„Ik zeg niets anders dan de waarheid, ventje," lachte de kerel. „Probeer maar of je hier in huis ergens een arm kunt vinden, die jongetjes naar binnen trekt. Er zijn geen gevangenen in dit huis. Dit huis is oud en leeg."

De beide vaders en Harrie stapten de gang binnen. De man had alles zo rustig en zo zeker gezegd, dat mijnheer Dalman ook al begon te denken, dat zijn zoon zich vergist had. Misschien was Jos door het raam naar binnen geklauterd en daarna door de voordeur weer naar buiten gegaan. Wie weet, misschien was hij, om zijn vriend te plagen, langs een andere weg naar huis gelopen en zat hij nu rustig thuis. Zou Harrie zich maar verbeeld hebben, dat hij een arm zag? Maar dat briefje dan? Dat was toch echt! Dat was Jos z'n handschrift toch niet. Wie was Mark?

De vreemde kerel liet zijn gasten rustig zoeken. Het hele huis werd van boven tot onder grondig bekeken, ook de kamer waar men Jos naar binnen had getrokken. Er was niets of niemand te zien, zelfs geen meubels. Alleen beneden, in een klein vertrek, stonden een bed, een tafel en een paar stoelen. Daar woonde de vreemde kerel.

Harrie rende zo hard als hij kon.

„Maar, jongen," zei vader Dalman tenslotte, „heb je wel goed gezien wat er met Jos gebeurd is? Het begon straks al wat donker te worden. Heb je je niet vergist? Ik denk, dat Jos al lang en breed thuis zit. Hij heeft jou zeker willen plagen."

„Dat geloof ik ook," zei mijnheer Hoogers, „we moeten maar gauw weer naar huis gaan. We zijn geen politieagenten, die zo maar in een ander z'n huis mogen rondsnuffelen."

„Kom maar binnen en zoek het hele huis maar af."

„Nee! Nee!" riep Harrie bijna huilend uit, „we mogen niet weggaan! De politie is toch onderweg!"

Hij keek de vreemde kerel aan en zei: „Ja, de politie komt en dan zul je wel anders praten."

De man lachte luid.

„Laat ze maar komen! Ze mogen allemaal zoeken, net als jullie en ze zullen niks vinden.... want er is niks. Ik vind het wel lollig, als er eens wat bezoek komt. Het is hier anders maar een saaie boel!"

Toen dachten de twee vaders héél zeker, dat Harrie zich maar wat verbeeld had. Zij wensten de huisbewaarder goedenavond en liepen terug naar de auto. Langzaam ging Harrie mee. Toen zij wegreden, keek hij nog eens om naar het eenzame huis, dat in de duisternis verdween. Arme, arme Jos!

Zij hadden nog niet ver gereden, toen zij een wagen zagen, die in volle vaart naderde.

„Inspecteur Hansen!" riep Harrie.

Hij had gelijk. Toen de wagen vlakbij was, remde de bestuurder plotseling en sprong uit de auto. Harrie herkende hem: inspecteur Hansen!

„Wij komen juist van dat huis terug.... we hebben niets kunnen vinden," zei mijnheer Hoogers.

„Waar is dat briefje?" vroeg de inspecteur van het rechercheburcau. „U sprak door de telefoon toch over een briefje."

Vader Dalman haalde het papiertje te voorschijn. De inspecteur bekeek het in het licht van de autolampen. Even was het stil. Toen riep hij: „Vlug! Er is geen seconde te verliezen. We moeten direct naar dat huis!" Hij zat al weer achter het stuur van zijn wagen en raasde weg. In het voorbijrijden had Harrie gezien, dat inspecteur Hansen nog twee heren in zijn wagen had zitten.

Dat waren zeker ook rechercheurs.

Dalman keerde eveneens zijn wagen en volgde de politiemannen. Harrie was nog nooit zo blij geweest! Inspecteur Hansen zou Jos redden....

Met gedoofde lampen stopte men in de donkere laan, dicht bij het eenzame huis. Inspecteur Hansen gaf fluisterend zijn bevelen. Vader Dalman en vader Hoogers moesten bij de voordeur en achterdeur van het huis op wacht.

Inspecteur Hansen klopte aan. In huis bleef het doodstil. De huisbewaarder had het dus toch niet begrepen op de komst van de politie. Inspecteur Hansen haalde een eigenaardige sleutel uit zijn zak en daarmee opende hij zonder moeite de deur.

De twee rechercheurs Menten en Derks begonnen onmiddellijk de benedenverdieping te onderzoeken. Inspecteur Hansen trok een paar sloffen over zijn schoenen aan en sloop stil de trap op. Harrie moest in de hal op wacht staan.

Hij hield zijn adem in. De rechercheurs deden hun werk geruisloos. Je hoorde niets in het hele huis. Waar zou de huisbewaarder zitten? En waar zou Jos toch zijn? Hadden ze hem misschien al ontvoerd naar een onbekende plaats?

Opeens hoorde Harrie eigenaardige geluiden: zuchten, hijgen, doffe slagen. Het leek wel of daarboven een gevecht aan de gang was. Inspecteur Hansen had gezegd, dat Harrie op zijn post moest blijven. Alleen als er een fluitsignaal zou klinken, zou dat betekenen, dat iemand in gevaar was en dat er hulp moest komen. Maar nu dacht Harrie daar niet aan. Hij hoorde dat hijgen, dat zuchten. Daar was iemand in nood. Jos misschien? Harrie rende de trap op. Hij hoefde niet te zoeken. De deur van de kamer waar de geluiden vandaan kwamen, stond open. Harrie zag wat er gaande was. De huisbewaarder worstelde met inspecteur Hansen. De bandiet lag boven op de rechercheur en had zijn vuist geheven. Maar voordat hij kon slaan, nam Harrie een aanloop en sprong....

Harrie kwam met een sprong terecht op de rug van de bandiet. Hij sloeg zijn armen om de dikke nek van de kerel en rukte toen zo hard bij kon. De huisbewaarder hijgde, gaapte en probeerde zich los te wringen, maar Harrie kneep zijn armen steeds vaster. Inspecteur Hansen kon nu gemakkelijk onder zijn vijand uit kruipen. Hij sprong op en greep zijn pistool.

„Dank je wel, jongen," zei hij tegen Harrie.

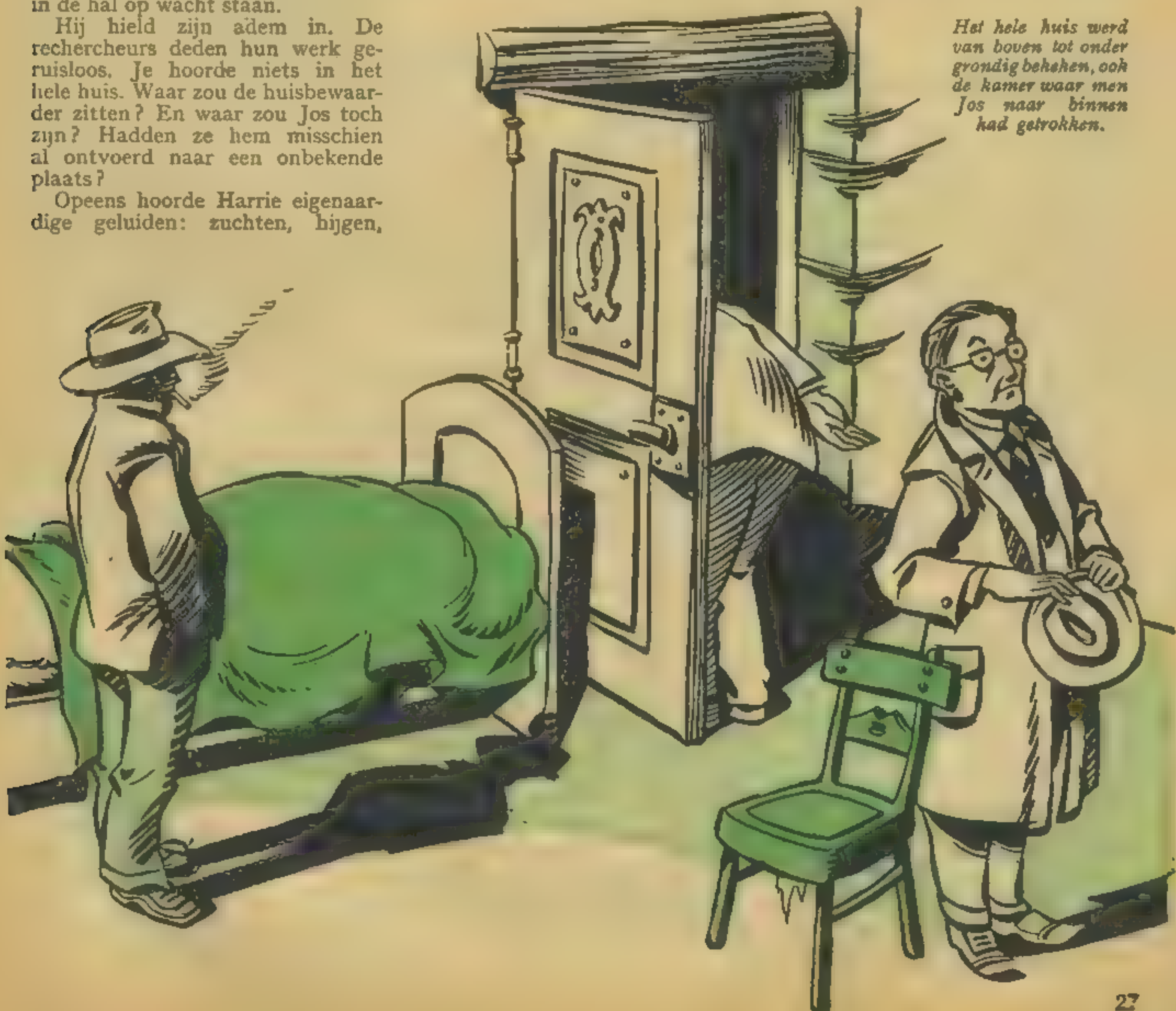
De huisbewaarder kwam nu ook overeind. Hij snakte naar adem en viel bijna tegen de muur aan.

„Zo, mijnheer van Looi," zei inspecteur Hansen spottend, „steek je handen nu maar netjes omhoog."

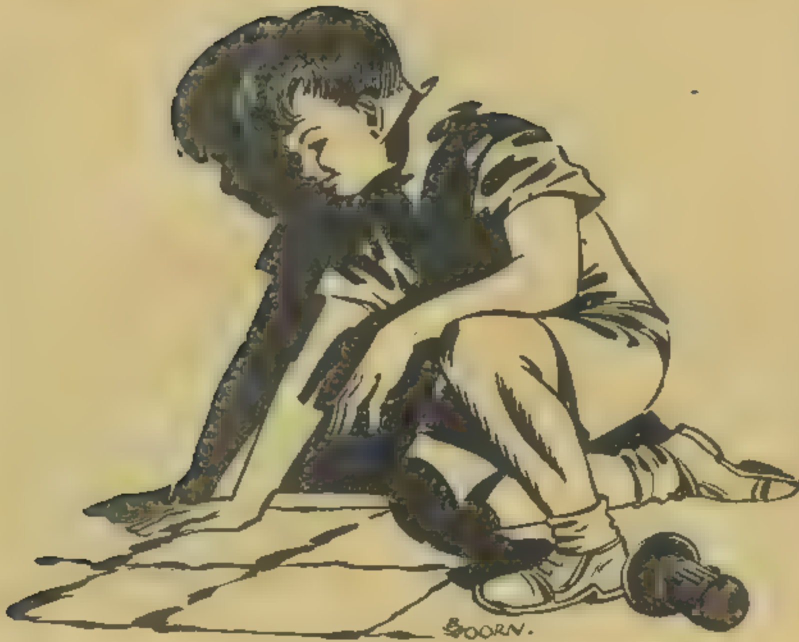
„Ik heet niet Van Looi," zei de kerel, „en ik weet niet wat u van mij moet hebben."

„Je heet wel degelijk Van Looi," antwoordde inspecteur Hansen kalm, „en ik moet van jou de kist met bankbiljetten hebben, die jij en je vrienden bij de Nationale Bank gestolen hebben. En ook zou ik graag die vrienden van je zien."

„Ik weet niets van bankbiljet

Het hele huis werd van boven tot onder grondig bekeken, ook de kamer waar men Jos naar binnen had getrokken.

....zag Harrie vier grote plavuizen die los lagen.

ten," loog de kerel, „ik ben hier maar een doodgewone huisbewaarder."

„Jongeheer Dalman, wil je me even helpen?"

Natuurlijk wilde Harrie dat. In minder dan geen tijd was de bandiet geboeid. Hij kon zich nauwelijks bewegen en snoof woest door zijn neusgaten.

„Mooi," zei Hansen, „nu zullen we hem een prop in de mond duwen, anders gaat hij zijn vrienden nog roepen. Die kunnen trouwens elk ogenblik hier zijn. Kijk, ik heb hier in zijn jaszak een telegram gevonden en daar staat op: „Wij komen Woensdagavond oud papier halen!" Dat oud papier is heel veel waard. Dat zit in de kist, die uit de Nationale Bank gestolen is. We zullen de heren maar tegemoet gaan. Kom, we laten mijnheer van Looi even alleen. Hij loopt niet weg."

Hansen en Harrie gingen de aangrenzende kamer binnen. Er was niets te zien. Harrie wilde weer verder zoeken, toen de inspecteur zei:

„Wacht eens even, jongen! Wat is dat daar?"

In een donkere hoek zagen ze iets blinken. Het was een ijzeren ring, die in de muur vastgemetseld zat en die door het gebruik blinkend geschuurd was.

„Nu begrijp ik 't," zei Hansen, „jij hebt gelijk gehad, jongen. Mark, mijn assistent, is een poos geleden op jacht gegaan naar deze gelddieven. Die hebben hem gevangengenomen en met een ketting aan de muur gelegd. Daarvoor zit hier die ring. De ring is door het vele bewegen glad geschuurd. Toen jouw vriend langs de regenpijp naar boven klom, heeft Mark hem naar binnen getrokken. Daarna heeft hij dat briefje laten vallen. Hij kon dus net met zijn arm buiten het raam komen. De dief, in de kamer hiernaast, heeft Mark en jouw vriend nu verborgen. Maar.... waar? Dat zullen we onderzoeken, hoe eerder hoe beter."

Vader Dalman en vader Hoogers hadden het huis tevoren al van onder tot boven onderzocht en niets gevonden. Het leek wel of Mark en Jos op de een of andere geheimzinnige wijze verdwenen waren. Inspecteur Hansen ging weer naar de geboeide bandiet toe en nam hem de prop uit de mond en begon hem allerlei vragen te stellen. Maar Van Looi zei geen stom woord.

„Dan moeten we opnieuw zoeken," zei Hansen, toen alle mannen weer bij elkaar stonden in de gang.

Men zou nu alle muren en vloeren bekijken of er misschien geheime bergplaatsen of geheime kasten in zaten. Harrie kwam helemaal op zijn eentje in een stikdonkere kelder terecht. Een van de rechercheurs had hem een zaklamp gegeven en daarmee bescheen hij de kelderwanden.

Er was niets te zien. Maar toen hij het licht over de stenen vloer liet schijnen, hield Harrie plotseling de adem in....

In het midden van de kelder zag Harrie vier grote plavuizen, die los lagen. De jongen nam ze zonder veel moeite weg. Hij had wel kunnen juichen van blijdschap.... er kwam een houten luik te voorschijn. Harrie's handen beefden, toen hij het luik opentrok. Hij keek in een duister hol. Toen hij de lamp naar beneden liet schijnen, zag hij in de diepte twee gestalten.... Jos en Mark! Zij waren met touwen gebonden en lagen op hun buik naast elkaar. Mark had een stevige ketting om zijn middel. Natuurlijk hadden ze beiden een prop in de mond, want toen Harrie hun namen riep, bewogen zij zich wel, maar konden niets antwoorden.

Harrie stak vier vingers tussen zijn lippen en floot. Het klonk schril door het stille huis. Onmiddellijk kwamen inspecteur Hansen en de andere mannen naar de kelder gehold. Enkele minuten later waren Mark en Jos bevrijd. Iedereen was blij. Maar nu moest men nog met de bandieten afrekenen.

Het eerste werk om de andere leden van de dievenbende te kunnen pakken, was: de twee auto's, die nog steeds in de laan stonden, wegzetten. Want als de kerels die zouden zien, zouden ze natuurlijk denken, dat er iets niet in de haak was. Inspecteur Hansen gaf zijn helpers opdracht de beide wagens op de plaats achter het huis te rijden. Dat moest gebeuren met gedoofde lampen, want een autolicht is al van heel ver te zien.

Nauwelijks hadden de twee rechercheurs hun werk gedaan of ze kwamen snel weer naar binnen.

„Inspecteur," zeiden ze gejaagd, „ze zijn in aantocht!"

„Juist," zei Hansen tevreden, „dat dacht ik wel. We hoeven dus niet lang te wachten op onze vrienden. Luister, gaan jullie hier onder de trap staan en wacht tot ik fluit. Mark en ik kennen de heren. Ze zullen hals over kop vluchten, als ze ..."

Verder kwam hij niet, want buiten aan de poort knarsten de remmen van een auto. Terwijl vader Dalman, vader Hoogers en de beide rechercheurs vlug onder de donkere trap kropen, haastte inspecteur Hansen zich de trap op. Harrie was hem, voordat hij het zelf wist, gevolgd. Nauwelijks stonden zij achter de deur in de kamer waar Van Looi geboeid lag, of beneden klonken voetstappen. Een stem riep: „Jan! Jan! Hier zijn we!"

Maar er kwam geen antwoord. Jan van Looi lag stevig gebonden

en met een grote prop in zijn mond op de vloer. Harrie keek eens naar de dief en die keek heel vals terug. Hij probeerde zich te bewegen, maar dat lukte hem niet.

Opnieuw klonk de stem: „Van Looi! Van Looi, waar zit je toch?"

Toen hoorde men de dieven tegen elkaar zeggen: „Dat is nou weer echt iets voor die Van Looi, om net te doen of hij weg is. Hij zit natuurlijk ergens te lachen. Wacht, we zullen hem krijgen!"

De trappen kraakten, twee dieven kwamen naar boven. De anderen gingen natuurlijk beneden zoeken. Harrie wachtte met kloppend hart. Hij voelde hoe inspecteur Hansen even een hand op zijn schouder legde. Daar vloog de deur open. De inspecteur en zijn jonge helper stonden prachtig verborgen achter die opengeslagen deur.

„Jan!" schreeuwden de twee dieven verschrikt, toen ze hun baas daar geboeid op de grond zagen liggen. Ze konden het eerste ogenblik geen stap doen, zó waren ze geschrokken. Maar toen liepen ze naar Van Looi toe om hem te bevrijden. Ze kwamen niet ver. Plotseling sprong inspecteur Hansen naar voren: „Handen op!"

De kerels bleven pardoes staan. Hun armen vlogen omhoog. Ze durfden niet om te kijken. Even was 't stil. Beneden hadden de andere dieven gehoord, wat daar boven geroepen werd. Ze keken elkaar met grote verschrikte ogen aan. Hun kameraden waren in gevaar. Zouden ze hen gaan helpen?

De twee dieven beneden haalden ieder een zwaar pistool te voorschijn.

„Vlug naar boven! We móéten helpen!" zei de een, die aan de kist met bankbiljetten dacht. Ze liepen haastig door de gang, voorbij de trap. En toen....

Nog voordat ze een kik konden geven, waren de bandieten overmeesterd. De rechercheurs hadden met een goed gemikte sprong de twee revolverhelden te pakken. De wapens kletterden op de grond. Vader Dalman en vader Hoogers raapten die gauw op.

Een ogenblik later waren alle leden van de bende stevig geboeid.

„Dat wordt een mooie optocht," zei inspecteur Hansen glimlachend, toen allen beneden waren, „maar nu moeten we de kist met bankbiljetten nog vinden, die de heren zolang geleend hebben bij de Nationale Bank. Misschien weet mijnheer van Looi nu wel waar ze is."

Maar „mijnheer" van Looi wilde niets zeggen, ook niet toen een rechercheur hem de prop uit de mond genomen had.

„Dat is niet erg," zei Mark, „ik weet 't wel."

„Hoe weet jij dat?" schreeuwde Van Looi plotseling, die vergat, dat hij een gevangene van de politie was. „Er is helemaal geen kist met bankbiljetten. Wij zijn maar gewone onschuldige mannen. We zijn vrienden van elkaar en wij wonen hier tot de eigenaar van het huis terugkomt!"

Mark antwoordde niet. Hij wenkte een der rechercheurs. Samen gingen zij naar boven en toen ze terugkwamen, droegen ze inderdaad een kist met geld.

„Kijk," zei Mark, „hier is ze, mijnheer van Looi. Toen je zo vriendelijk was om mij als een hond aan die ketting vast te leggen, heb ik tijd genoeg gehad om met mijn oor aan de muur te luisteren wat jij en je andere onschuldige vrienden te bespreken hadden. Toen heb ik jullie ruzie horen maken over de plaats waar jullie het geld zolang zouden verbergen. En jij schreeuwde tenslotte: Wie is hier de baas? Dat geld blijft hier, want niemand zal het zoeken in zo'n verlaten huis! We zullen het onder de vloer in de zolderkamer verbergen. Als de politie ons te pakken zou krijgen en ze vindt geen geld, dan moet ze ons weer vrij laten en dan kunnen we op ons gemak naar het buitenland reizen! Dat heb jij gezegd, Van Looi."

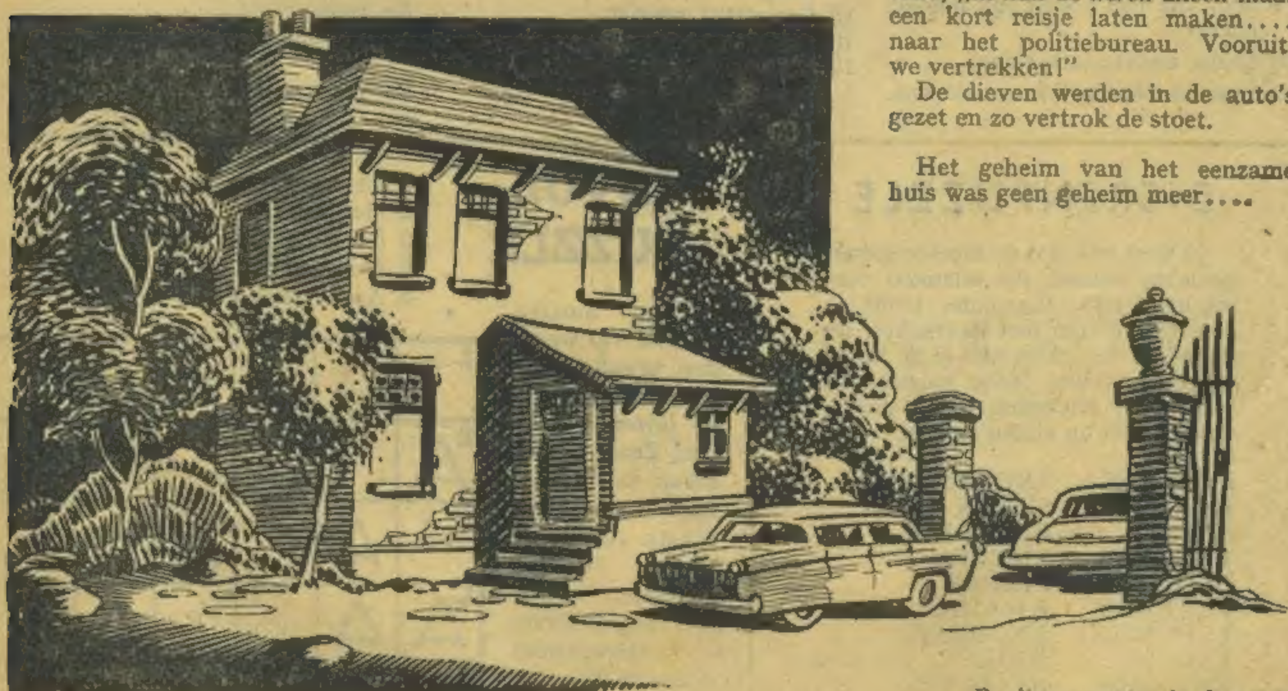
De dieven keken elkaar zwijgend en verbaasd aan.

„Het is jouw schuld, Van Looi," zei een van hen, „als jij niet zo eigenwijs was geweest.... Jij altijd met je geschreeuw.... met je eigenwijsheid.... Had maar gedaan, wat ik gezegd heb, dan waren we nou al lang en breed over de grens geweest...."

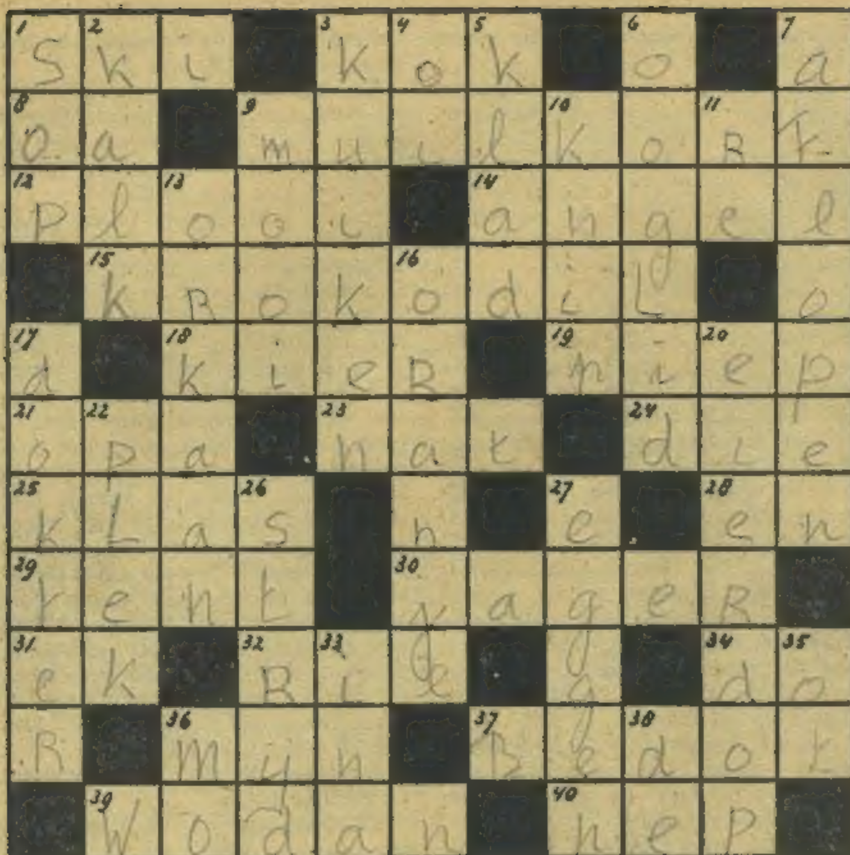
„Dat reisje naar het buitenland kan tot mijn grote spijt niet doorgaan," zei inspecteur Hansen spottend, „ik kan de heren alleen maar een kort reisje laten maken.... naar het politiebureau. Vooruit, we vertrekken!"

De dieven werden in de auto's gezet en zo vertrok de stoet.

Het geheim van het eenzame huis was geen geheim meer....

De dieven werden in de auto's gezet en zo vertrok de stoet.

Kruiswoordpuzzle

Van links naar rechts:

1 Lange lat met omgebogen punt, waarmee men zich over sneeuw voortbeweegt
3 Man, die van koken zijn beroep maakt
8 Onder andere (afkorting)
9 IJzeren vlechtwerk om de bek van een hond om hem het bijten te beletten
12 Ingenaaide vouw (in een rok bijvoorbeeld)
14 Steekwerktuig van een bij of wesp
15 Gevaarlijk reptiel
18 Smalle opening
19 Geluid, dat een muis of jonge vogel maakt
21 Een ouder familielid
23 Word je als je in de regen loopt
24 Aanwijzend voornaamwoord
25 Je begint op school in de eerste en je eindigt in de hoogste ....
28 Voegwoord
29 Huisje van linnen en palen
30 Iemand, die op jacht gaat
31 Eerstkomend (afkorting)
32 Meisjesnaam
34 De eerste muzieknoot
36 Bezittelijk voornaamwoord
37 Zelfstandige vorm van genieten
39 De oppergod van de oude Germanen
40 Afkorting van Napoleon

Van boven naar beneden:

1 Mengsel van zeep en water
2 Smeert de witter op plafonds en muren
3 Kippenkind
4 Onzes inziens (afkorting)
5 Ander woord voor inktvlek
6 Deel van je gezicht, dat je oog bedekt
7 Doet de rinkelende wekker 's morgens
9 Ander woord voor fraai
10 Geef je met een schaar, maar ook wel met je oog
11 De tweede muzieknoot
13 Zware storm
16 Kleur, die in nauw verband staat met ons koninklijk huis
17 Ander woord voor arts
20 Lege schaal van een ei
22 Plaats; klein stukje grond
26 Gevecht
27 Doet de boer na het ploegen
33 Meisjesnaam
35 Jongensnaam
36 Middelbaar Onderwijs (afkorting).
38 Voorzetsel

DIERENPUZZLE

Je weet wel, dat de meeste dieren geluiden maken, die allemaal verschillend zijn. Hieronder vindt je een rijtje dieren met daarachter de geluiden, die echter niet in de juiste volgorde staan. Jullie moeten nu maar eens uitzoeken welke dieren en geluiden bij elkaar horen.

KIKKERS	TROMPETTEN
KOEIEN	SISSEN
MUIZEN	BRULLEN
VARKENS	SJIRPEN
OLIFANTEN	PIEPEN
PAARDEN	KWAKEN
LEEUWEN	KNORREN
EZELS	HUILEN
KREKELS	HINNIKEN
SLANGEN	LOEIEN
WOLVEN	BALKEN

INVUL-PUZZLE

Jullie moeten hier vijf woorden invullen, die als klinkers alleen de letter A hebben. Zoals je ziet staan die al allemaal op hun plaats. Als je de goede woorden gevonden hebt, lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een land in Azië.

1 Bewoner van Java
2 Meisjesnaam
3 Gereed. Een leger is ......
4 Hoeveelheid
5 Ander woord voor herfst

1.	A		A	A	
2. A		A			A
3.	A		A	A	
4. A	A			A	
5.	A		A	A	

SJORS'

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

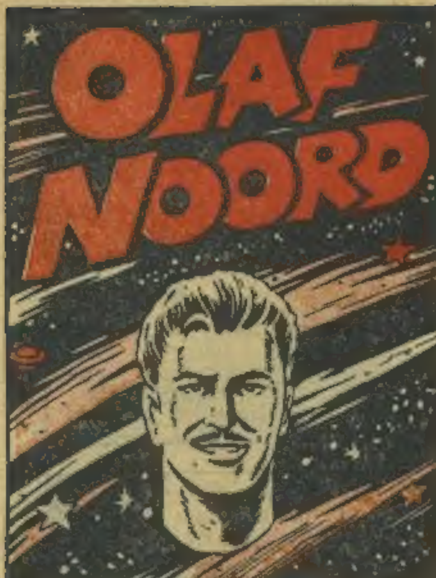

OLAF NOORD

TEVERGEEFS TRACHTEN OLAF EN RIWAN ZICH LOS TE RUKKEN UIT DE GREEP VAN DE GEHEIMZINNIGE ZEEWEZENS. MAAR ZELFS MET HUN STRAALPISTOLEN KUNNEN ZE NIETS UITRICHTEN. ZE WORDEN SNEL MEEGESLEURD OVER DE BODEM VAN DE OCEAAN....

NU VOLGT EEN SCHIER EINDELOZE TOCHT LANGS VREEMDE ZEEPLANTEN EN GRILLIGE ROTSFORMATIES. OLAF EN RIWAN BEGINNEN ZICH BEZORGD TE MAKEN OVER HUN VOORRAAD ZUURSTOF. PLOTSELING NADEREN ZE ECHTER EEN GEHEIMZINNIG LICHT.......

OP HETZELFDE MOMENT BEREIKEN DE VEILIGHEIDSCELLEN DE OPPERVLAKTE VAN DE ZEE....

HET IS GEVAARLIJK OM DE CELLEN NU TE OPENEN. ZE ZOUDEN ONMIDDELLIJK WEER ZINKEN. MACHTELOOS MOETEN DE UVURAN-EXPEDITIELEDEN TOEZIEN HOE ZE UIT ELKAAR DRIJVEN. DE ONDERLINGE RADIOVERBINDING WORDT STEEDS ZWAKKER......
HALLO OLAF! RIWAN! HIER SPREEKT DIAL!! GROTE HEMEL! WAAROM ANTWOORDEN ZE NIET!?!

HEVIGE ONRUST MAAKT ZICH VAN DIAL MEESTER. ZIJN OLAF EN RIWAN TEN ONDER GEGAAN MET HET RUIMTESCHIP? PLOTSELING DOORVOERT EEN SCHOK DIAL'S CEL. ZE IS AAN LAND GESPOELD. IN DE VERTE IS NOG EEN VEILIGHEIDSCEL ZICHTBAAR

HET IS VIRGAN, DIE HAAR VERTELT DAT OLAF EN RIWAN ZICHZELF WAARSCHIJNLIJK OP EEN ANDERE MANIER DAN MET EEN VEILIGHEIDSCEL GERED HEBBEN. URENLANG ZOEKEN ZIJ LANGS HET VERLATEN STRAND VAN UVURAN NAAR ANDERE OVERLEVENDEN. DIAL IS ONTROOSTBAAR. IN DE VERTE ZIEN ZIJ PLOTSELING EEN CEL DRIJVEN. ZE SPOEDEN ZICH ER HEEN...,..

HET VALT HUN NU PAS OP DAT DE DAG ONTZETTEND LANG DUURT EN DAT DE VOGELS SCHAARS ZIJN OP DEZE PLANEET. EEN GRIEZELIGE KREET DOET HEN PLOTSELING HALT HOUDEN. EEN VAN DE VREEMDE PLANTEN, DIE HIER GROEIEN, BEWEEGT ZICH HEFTIG......